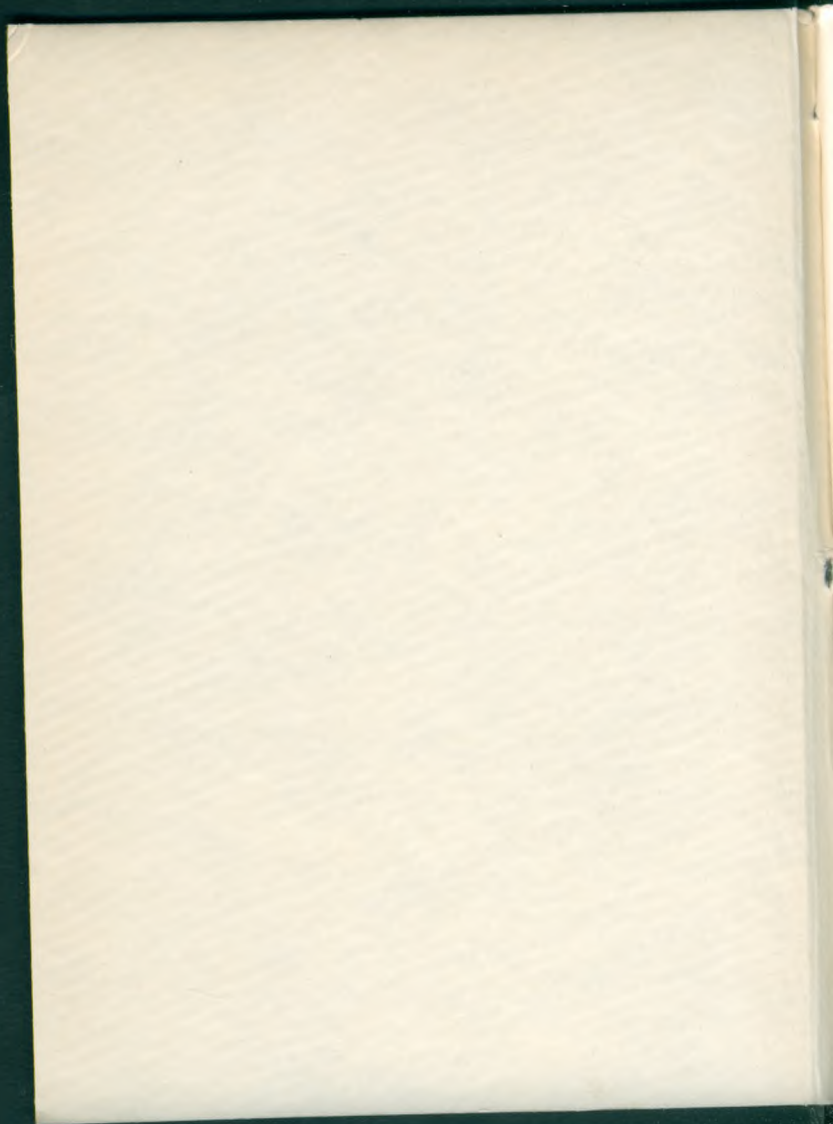

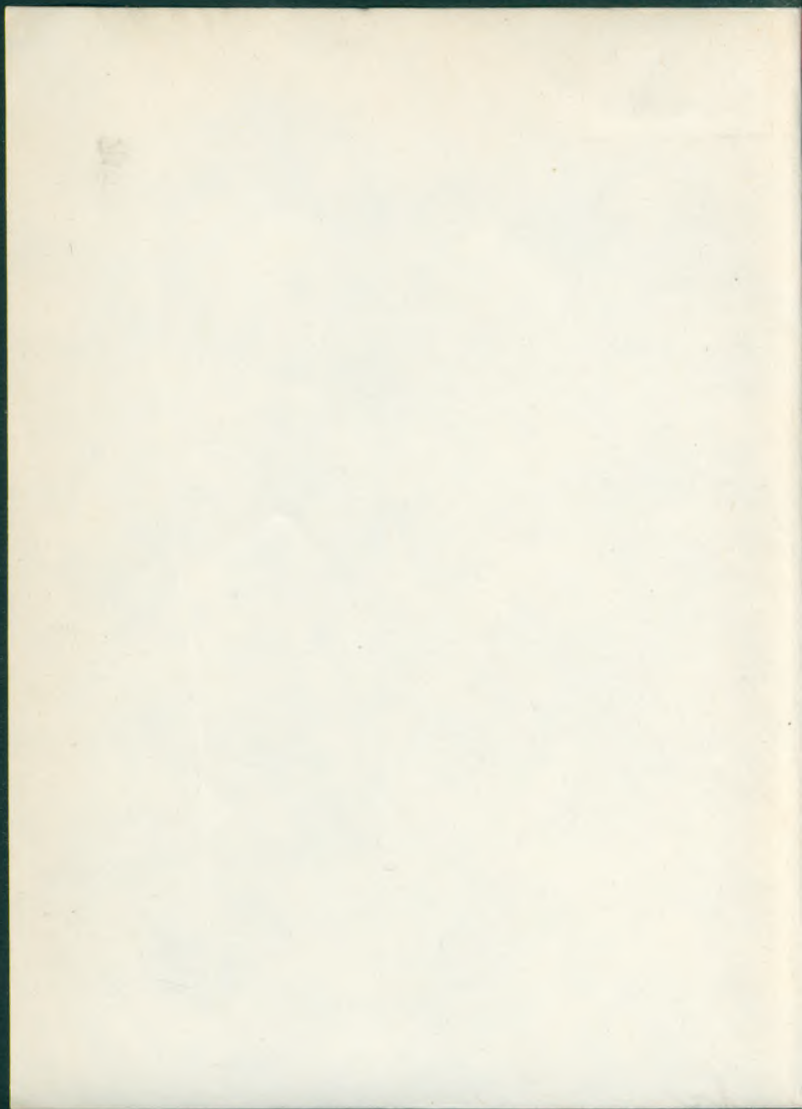
11244

227

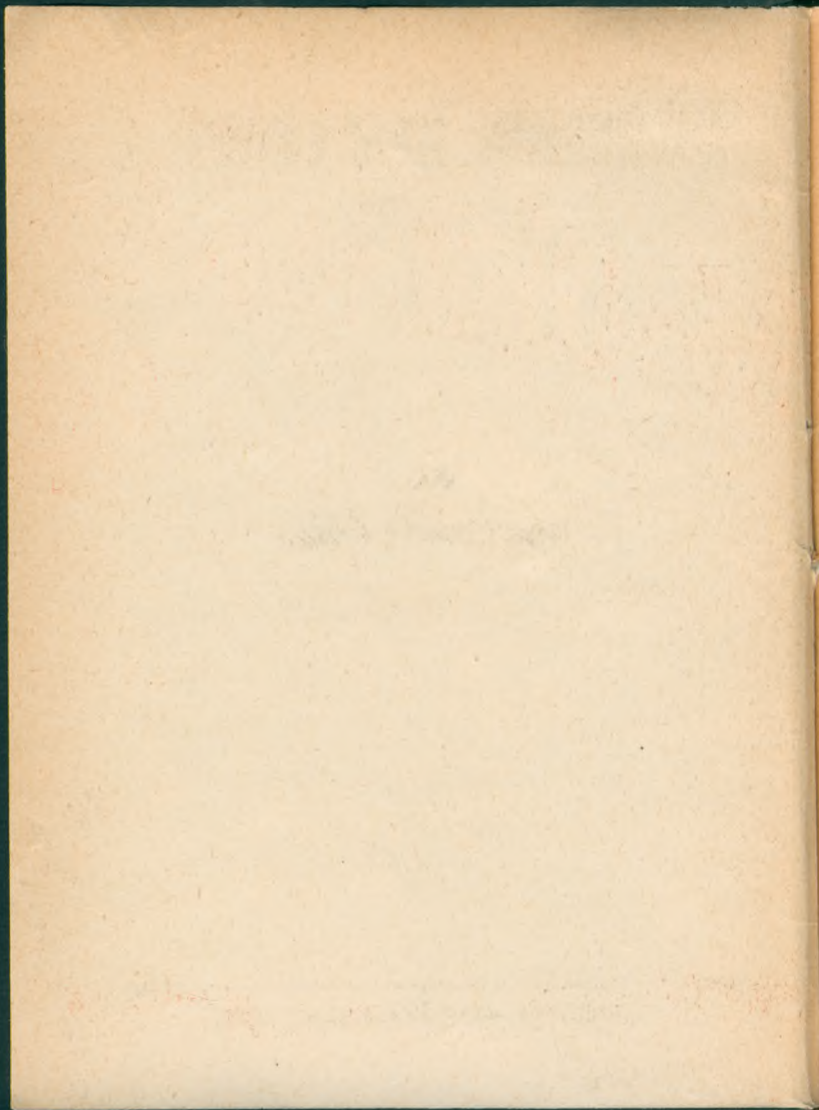
11944

Gosztolnyi Adám

Nő nélkül nem lehet

227

NŐ NÉLKÜL NEM LEHET...

REGÉNY

IRTA

GOSZTONYI ÁDÁM

234201. 3

LITERÁRIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

bc

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények.
Minden jogot fenntartunk,
A fűdelet Csizmazia Kálmán készítette
Foto: Pátria.

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 24-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

Hungária Hírlapnyomda R. T. Budapest

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

Rivington városka mellett megáll a Floridából jövő autóbusz. A hatalmas kék kocsí, melynek oldalára arany nyíl van festve, zúgva közeledik a széles, cementországúton. Az óriás gumikerekek, melyek izzóvá forrósodtak a sebességtől, szinte füstölögtek.

Az Arany Nyíl azonban — ez a floridai autóbusz-expressz hangzatos neve — le sem lassít, csak merész lendülettel lekanyarodik az országútról és befut egy sárga homokkővel kirakott mellékútra, mely egy benzinkút-állomás háta mögé vezet.

A benzinkútnál nemcsak az Arany Nyíl kap táplálékot. Az utasok is leszállnak. Bemennek a színesetetejű épületbe, mely a piros és sárga benzinkutak mögött terpeszkedik.

Bent az épületben bár van. Nem egyenes, hanem négyszögletes alakban futó bár, ami mögött gázkályha, kávéfőző és egyéb amerikai konyhaszerek csilognak. Ezeken készítik el percek alatt a megéhezett utasok számára az ételeket.

Kévs idő van az étkezésre. Mindössze tizenöt perc. Az Arany Nyíl nem vár az utasra, mert pontosan be kell tartania a menetrendet. Ezért aztán sietnek is az utasok. Amint a hatalmas kék

Kocsi megáll az országúti löncs-ház mellett s a bőrkamásnis, tányérsapkás soffőr kinyitja az ajtót, gyors egymásutánban szállnak le az utasok. Átnyújtják a jegyüket a soffőrnek, aki megnézi, hogy rendben van-e, átlukasztja, aztán visszaadja az utasnak, aki siet be az állomásházba, hogy valami ennivalóhoz jusson.

Utolsónak hárman szállnak ki a kocsiból. Egy elegánsan öltözött harminc év körüli ember, egy idősebb uriember és egy divatos sportruhába öltözött, feltűnően szép, szőke hölgy.

A fiatalabb gentleman átnyújtotta a három jegyet a soffőrnek, aki rövid szemle után kijelenti:

— Ezek a jegyek csak idáig szólnak.

— Tudom, — mondja a fiatalember könnyű zavarral és egy pillantást vet a társaira, akik táskáikkal kezükben állnak mellette — lehetséges azonban, hogy tovább utazunk New-York felé...

— Helyes, — bólint a soffőr, — majd váltásák meg a jegyet, ha visszajönnek a kocsiba...

Azzal becsukja a kocsi ajtaját, sapkájához emeli tisztelegve a kezét, aztán ő maga is besiet a bárba, hogy felhajtson egy pohár sört, mert az ember megszomjazik órák hosszat a volán mellett...

*

Ismerkedjünk meg a három utassal, akik a ringtoni állomáson utolsónak szálltak ki az autóbusból. Úgy a hölgy, mint a két férfi elegánsan van öltözve. Felületes szemlélő azt hihetné, hogy tele van a zsebük pénzzel. Holott...

Az idősebb gentleman minlegy ötven éves. De-
res, angolosan vágott bajuszt visel, tartása egye-
nes, mint egy civilbe öltözött katonatiszté. Moz-
dulatai megfontoltak és szertartásosak. Ezeket a
mozdulatokat a színpadon sajátította el, ahol va-
lamikor államférfiakat, bankárokat, tábornoko-
kat, vagy egyéb tiszteletreméltó férfiakat alakí-
tott. A neve egyébként Edgar Markey.

A másik férfi jóval fiatalabb, csak harminc év
körül lehet. Ő is a színpadon szerepelt valaha s
gondosan vasalt nadrágja, hullámosan fénylő
haja, megnyerő mosolya azt mutatja, hogy való-
színűleg szerelmes hősöket játszott. A látszat
azonban ezúttal is csal. Ronald Lindsay csak
inasszerepeket játszott a Broadwayn.

A két gentleman társaságában levő fiatal és
szőke hölgy, aki Leyla névre hallgat, „show-girl”
volt még két évvel ezelőtt a Broadwayn. Vagyis
azok közé a szépségek közé tartozott, akik, anél-
kül, hogy énekelnének, vagy táncolnának, csu-
páncsak megjelenésükkel díszítik a revüszín-
padot.

Leyla a kedvese volt Ronald Lindsaynak. E
pillanatban ugyan nem árult el sok kedvességet,
ahogy némán és hidegen állt mellette, de vala-
mikor rendkívül jóban voltak egymással. Ez ak-
kor kezdődött, mikor Ronald pár évvel ezelőtt
otthagytá a színpadot, mert felfedezte, hogy rész-
vény- és kötvényeladással sokkal több pénzt le-
het keresni. Akkoriban lázas jólét tombolt Ame-
rikában, mindenkinek volt kisebb-nagyobb va-
gyona, így tehát könnyű volt az emberektől a

pénzt elszedni jó megjelenéssel, ügyességgel és némi rábeszéléssel.

Ronald Lindsay egy newyorki „broker”-cégnek, vagyis tőzsdeügynökségnek dolgozott. A feladata az volt, hogy látogasson el vidéki városokba és elegáns megjelenésével megnyerve a város közönségének bizalmát, megszűgja mindenkinek a titkot, hogyan lehet gyorsan meggazdagodni? Meg kell venni azt az új részvényt, amit egy bizonyos newyorki „broker”-cég hoz forgalomba s három hónapon belül minden befektető tőkéje meg fog tízszeresődni...

Ronald Lindsayval egyidőben szállt meg a városka legelőkelőbb hoteljében egy tisztas külsejű, idősebb gentleman is, aki nem volt más, mint Edgar Markey. Ő háttérként szerepelt, néha árutazó bankár volt, vagy egyéb misztikus személyiség, aki pontos összjátékkal segített Ronaldnak. Mindketten vagyonokat kerestek, de el is költötték, mert nagy lábon kellett élniök, hogy a hiszékeny közönséget elkápráztassák. Azonkívül Ronald Lindsay külön lakást tartott New Yorkban Leylának, aki természetesen nem mutogatta magát már a színpadon, hanem csak színház után jelent meg a különböző divatos mulatóhelyeken felékszerezve és mindig új ruhában. Mindenki tudta róla, hogy Ronald Lindsay babája, ami szintén emelte az utóbbi hitelét. Nagy volt a szerelem ekkor még Leyla és Ronald között. Gyönyörű idők voltak ezek...

De ezek az idők elmúltak. A tőzsde aranykora sziporkázva, mint az elhamvadt tűzijáték véget

ért és nem maradt utána más, mint fekéleség és szegénység.

Ronald Lindsay legutóbb ősszel azt indítványozta tehát, hogy menjenek le hármasban Floridába, ahol Amerika gazdagjai gyűlnek össze, hogy karácsonykor napfürdőt vehessenek a tengerparton, mialatt New Yorkban és Csikágóban hóval permetezi a járókelők arcát a téli szél.

— Floridában talán sikerül valami pénzt szerezni — reménykedett Ronald. — Ha pénz hever az ember körül, akkor mindig akad valami horogra...

De Ronald reményei nem váltak be. Nem akadt semmi horogra, ellenben az expedíciós társaság pénze teljesen elfogyott. Most már húsvét felé közeledett az idő, a floridai szezón végetért, nem volt többé mit várniok, tehát hazafelé indultak New Yorkba.

— Ha jól hallottam az előbb — jegyezte meg hűvösen Leyla, ahogy ott álldogáltak hármasban a szabad sétányon, ami az autóbusz és az úti vendéglő bejárata között húzódott végig — a jegyeink csak idáig szólnak.

— Igen, — felelte Ronald — jól hallottad, fiam.

— És mért nem váltottad meg egész New Yorkig?

— Mert hiányzott hozzá a megfelelő tőke, édesem.

— Tehát? — kérdezte Leyla és felvonta a vállát, mint a nem is érdekelné túlságosan a probléma — hogy képzeled a továbbutazást?

— Arra gondoltam, — mondta Ronald némiképp zavarral — hogy neked van valamelyes pénzed...

— Van, — bólintott a szőke szépség — de csak a magam részére.

— Úgy? Szóval magadról gondoskodtál? De mikor azt mondtam Miamiban, hogy az ékszereket...

— Az ékszereket nem adom, öregem. Mit csinállok az ékszerek nélkül New Yorkban? Magad mondtad valamikor, hogy egy nőnek az ékszer annyi, mint egy üzletnek a kirakat. Hogy akarsz üzletet csinálni kirakat nélkül? Az ékszereimre tehát ne számíts, öregem...

— Ne veszekedjete, gyerekek, — szólt közbe apaian a tisztas külsejű Edgar Markey — inkább beszéljünk meg a továbbutazást...

— Ami az én továbbutazásomat illeti, arról nincs mit beszélni — jegyezte meg Leyla könyörtelen hidegséggel. — A magam részéről mindenestre továbbutazom. Én gondoskodtam róla, hogy eljussak New Yorkig. Ami pedig benneteket illet, gondoskodjatok magatokról úgy, ahogy tudtok. Hiszen mindig büszkék voltatok az eszetekre, hát találjatok ki valamit. Egyébként is, nem féltetek benneteket...

Azzal Leyla odalépett a vendéglőből visszatérő soffőrhöz. Pár szót beszélt vele, ráfizetett a jegyére és visszalibbent az autóbuszba. Ronald pár lépést tett, mintha utána akarna menni. De aztán fanyar arccal és elgondolkozva megállt.

Az utasok sietve jöttek vissza a vendéglőből és egyenként beszálltak a kocsiba. A motor ber-

regni kezdett, aztán a tányérsapkás, néger portás felugrott a hágsóra, bezárta az ajtót s a nagy, kék kocsi a következő percben már kikanyarodott az országútra.

Az egykori apaszínész savanyú arccal nézett a kocsi után.

— Ezt sose hittem volna Leyláról! Lám, mire képes egy nő! ... Most mit csináljunk? ...

*

A két volt színész, részvényügynök és szerencselovag összenézett. Edgar, a volt apaszínész, tiszteletreméltóan öszülő hajába mélyesztette ujjait és felsóhajtott. Ez a sóhaj egészen mélyről jött, a szívéből és olyan őszinte volt, amilyen őszintén a színpadon sohasem sóhajtott. (Különb. többre vitte volna a világot jelentő deszkákon.)

— Haj, haj, — nyögte Edgar Markey — most aztán jól nézünk ki! Itt állunk a floridai országúton egy vas nélkül, letörve ... Csak legalább tudnám, miféle város ez itt a közelben? ...

— Valami Rivington nevezetű városka — jegyezte meg Ronald, azzal a hűvös előkelőséggel, amit a színpadon sajátított el valamikor az inaszerepekben.

Edgar fürkészve nézett barátja arcába. Észrevette ugyanis, hogy a társa nincs úgy kétségbeesve, ahogy a helyzet megkövetelné. A homlokát nem borítja el a bánat felhője és a szemét nem homályosítja el a fájdalom, mint az olyan embe-

tét, akit most hagyott faképnél a barátnője...

Edgar Markey lehefett rossz színész valamikor, de elég jó emberismerő volt. Főleg a barátját, Ronaldot, ismerte alaposan. És így azonnal sejteni kezdte, hogy a helyzet nem egészen úgy áll, mint ahogy azt a látszat mutatja.

Ránézett Ronaldra és az igazságot követelő hangon kérdezte:

— Mi volt ez az előbb Leylával?

Ronald elmosolyodott.

— Hál'Istennek, megszabadultam tőle.

— Hogy érted ezt? Nem ő hagyott el?

— Persze, hogy ő hagyott el. Hiszen láttad. Megmutatta, hogyan hagyna el, ha egy cent sem volna a zsebemben és az ő ékszereire szorulnék...

— Ronald! Fiam! — kiáltotta Edgar lelkesen — azt jelenti ez, hogy még van valamelyes pénzünk?

Ronald mosolya mélabúsra változott.

— Pénzünk? Te mindig többszámban gondolkozol, ha az én pénzemről van szó és mindig egyesszámban, ha a magadéról. Na jó, nem kell azért megijedni. Természetesen nem hagylak cserben és gondoskodom rólad, amíg valamihez jutunk. Szerencsére most már úgylis csak két személyről kell gondoskodni...

— Igaz, — bólintott Edgar — de azért mégsem tartom olyan nagy szerencsének, hogy Leyla nincs velünk. Hidd el, fiam, hogy kell egy nő a társas cégbe...

— Lehet, hogy igazad van. De le kellett építeni...

— Kár volt, Ronald. Ebben az üzletben, amiben mi vagyunk, mindig szükség van egy jómegjelenésű nőre. Ha másnak nem, akkor összekötő kapocsnak, de mindig szükség van egy nőre. Nem hiszem, hogy nagyobb sikerünk lesz Leyla nélkül, mint eddig. Nem, fiam, nő nélkül nem lehet...

— Ne papolj, — mordult fel Ronald — nem költhettem rá erre a bestiára az utolsó centemet is! Akkor legfeljebb az történt volna, hogy három héttel később következik be az a jelenet, amit az imént láttál, mikor kiderül, hogy nincs egy vas sem a zsebemben és a hölgy ahelyett, hogy az ékszereit ajánlaná fel, szépen otthagy a csávában! Mit beszélsz itt marhaságokat, hogy nő nélkül nem lehet...! Egyelőre örülj, hogy pár hétre van kitartásunk és hogy tovább utazhatunk...

— Ma már aligha! A menetrendben láttam, hogy csak holnap megy egy másik autóbusz New York felé...

— Helyes, akkor itt maradunk holnapig. Ez a városka, ahogy az útjelző tábla mutatja, nincs messze. Csak három és fél mérföld. Szépen besétálhatunk. Valószínűleg akad valami rendez hotel is...

És Ronald előkelő gesztussal már át is nyújtotta kékításkáját az apaszínésznek és megindult az országúton Rivington felé. Edgar a két könnyű kékításkával a kezében, filozófikusan megadva magát sorsának, ballagott utána...

Beérték a városkába.

— Ez hát Rivington, — mondta Ronald, amint a főtérre érkezve, körülnézett.

Mintha az egész városka aludt volna a délutáni napsütésben. A napsugár csillogott az üzletek kirakatain, de vevők nem jártak ki és be az ajtón.

— Micsoda város! — kiáltott fel Edgar, a volt apaszínész — nem mernék egy ilyen üzletbe bemenni. A boltos valószínűleg délutáni álmát alussza a pult mögött és valószínűleg ki sem szolgálna, ha gyengédtelenül felkelteném álmából...

— Álmos kis város. — bólintott Ronald. — Ilyen városkában soha semmi sem történik... Dehát úgyse maradunk itt tovább egy napnál. Csak kipihenjük magunkat... Ott van, ni, a hotel!

Valóban a sarkon ott büszkélkedett a város egyetlen nagyobb szabású szállodája, amely büszkén viselte homlokán az aranybetűkkel kiírt nevet:

„Rivington House.“

— Taxit kellett volna venni, — mondta Edgar — mégis furcsa, ha így gyalogosan megérkezünk.

— Nem tesz semmit, — felelte Ronald — majd célzást teszek arra, hogy autón jöttünk, de a kocsink letört pár mérföldre innen... Mindenesetre előbb bemegyek ott a bankba és beváltok egy American Express utazócekket, hátha a hotelben előre kérik a pénzt...

— Nagyon helyes, Ronald. Csak siess...

Edgar ezzel letette egy padra a két kezításkát és megtörölte izzadó homlokát. Aztán maga is leült a padra, mely egy árnyékos vadgesztenyefa

tövében állott, míg Ronald megindult a távolabbi lévő bank felé.

Edgar ezalatt szemlélődve körülnézett. Az egyik ucca végén, mely a térre torkolt, valami fehér víztükrör csillogott. Edgar emlékezett rá, hogy mikor a városba bejöttek, egy kis folyó mellett vezelett el az útjuk.

— Valószínűleg az a Rivington folyócska, arról nevezték el a várost, — gondolta magában Edgar.

A volt apaszínész helyesen következtetett. A Rivington folyó táplálta a várost s a kerek kis tó, melyet a folyó alkotott a városka szélén, volt Rivington lakóinak büszkesége. Ez volt az a tó, mely ott csillogott a térre torkoló ucca végén, mint egy ezüst dollár.

Rivington lakói azért voltak büszkék erre a kis tóra, mert az ezüstös vízen három hattyú is úszkált méltóságteljesen. Igen, két fehér és egy hollófekete hattyú díszítette a városka tavát, amely körül egy kies parkot építtetett a városi tanács. A tó mentén sárga kavicsos út vezetett köröskörül, az utat pedig lágyan sujtogó, dúslombú fák szegélyezték. Sőt, mi több: az úton zöldrefestett és ezüstös karfájú padok is voltak, amelyre leülhettek a sétálók, hogy a tóban és a hattyúkban gyönyörködhessenek...

Edgar elfordította szemét az ucca felől, mely a parkhoz, illetve a hattyús tóhoz vezetett és ellenkező irányba nézett. A tér másik oldalán egy sárga téglás, ósdi stílusú, komor épület állott. Könnyű volt kitalálni, hogy a sárga téglás ház

Nem más, mint a törvényszék. Részint az épület háromszögletes homlokáról, melyet két sárgára meszelt oszlop tartott, szegényesen utánozva a nemes római stílust, részint a törvényszék mellett levő kisebb épületről, melynek bejárata fölött szigorú tábla hirdette:

„Megyei fogház.“

Ebből nyilvánvalóvá vált Edgar előtt, hogy Rivington a megye székhelye. Nem mondhatni, hogy a törvényszék és a fogház látása kellemes benyomást tett volna Edgarra. Nem volt ugyan semmi félnivalója, hiszen azokat az értéktelen részvényeket, melyeket azelőtt a jóhiszemű vidéki közönség nyakára sóztak a jobb időkben, más államokban adták el, Pennsylvániában, Ohióban, West Virginiában, amelyeknek igazságszolgáltatása nem ért el idáig, de azért Edgar mégis kellemetlenül fordította el pillantását a börtönről!

— Hej! — gondolta magában — csak a floridai lóversenyszezón jobban sikerült volna...

Miamiban ugyanis mind a hárman megpróbálkoztak vele, hogy a lovak segítségével építsék fel lerombolt anyagi helyzetüket. De Leyla folyton beleszólt, sose akarta azokat a biztos tippjeiket megjátszani, amiket Edgar szerzett, a vége aztán az lett, hogy maga Edgar is megingott a tippjeiben és más lovakat játszott, mint amiket a papíron kiszámított magának. Hiszen igaz, hogy ha a saját tippjeit játszotta volna meg, akkor is leégtek volna, de nem ilyen gyalázatosan...

Eredetileg azért mentek ki a versenyekre,

hogy ott valami gazdag áldozathoz férközzenek Leyla révén. De ez a terv nem sikerült. Leylának ugyan akadt két-három ismeretsége, de azokról csakhamar kiderült, hogy az elegáns ruha üres erszényt takar. Mintha a gazdagok mind távolmaradtak volna az ideai szezonban Miami-tól! A gazdasági válság tartotta őket vissza, vagy csak Leylának volt olyan balszerencséje, hogy nem sikerült az igazival megismerkednie, ki tudja...?

Amint Edgar így elmélkedett, egyszerre eszébe jutott, hogy Ronald már több, mint tíz perce van a bankban és már kijöhetett volna. Az órájára nézett. Igen, Ronald már tizenöt perce van a bankban...

Türelmetlenül nézett a másik sarok felé, ahol a fehér termésköböl épült, vascirádás ablakú bankház állott.

— Mi az ördögöt csinál Ronald a bankban olyan sokáig? — gondolta magában.

*

Ronald nem ok nélkül késlekedett a bankban. Előtte két munkáskülsőjű ember lépett a pénztárlakhoz, akik néhány dollárt tettek be a betétkönyvükre. Ez nem tartott soká és most Ronaldra került volna a sor.

Ekkor egy jóalakú, jól öltözött, de egész lényében mégis vidékies külsőjű, mosolygó hölgy lépett a pénztárlakhoz. Ronaldnak valami azt súgta a belsejében, hogy engedje a hölgyet maga

előtt. Volt valami hatodik érzéke, amely megmagyarázhatatlan szimattal adta tudtára, ha üzleti lehetőség közeledett. Ebben az esetben is ilyesvalamit érzett és szinte akaratlanul visszament a fal mellett levő íróasztalhoz, ahol kitépte a csekkönyvéből a megmaradt két darab ötvendolláros csekk közül az egyiket, aztán visszament a pénztáráblakhoz, ahol a hölgy háta mögé került.

A hölgy teljesen a saját dolgával volt elfoglalva s így nem is látta Ronaldot, aki azonban a nő válla mögül lenézve, észrevette, hogy a nő mit tart a kezében. A vidékies hölgy kezében egy zöldes színű, hosszúkás papírszelet volt, melynek tetején ez a felírás állott:

„Treasury of the United States.“ — Az Egyesült Államok Kincstára.

Később a hölgy oldalt fordult és így Ronaldnak még jobb alkalma nyílt rá, hogy a nő vállán keresztül megfigyelje az állami csekket, amit önagysága féltő gonddal ugyan, de mitsem sejtő nyíltsággal a kezében tartott. Az Egyesült Államok kincstára által kibocsátott csekk 1000 dollárra volt kiállítva. Ha nem lett volna a csekken feltüntetve, hogy ez az összeg 50.000 dollár névértékre szóló, állami kötvény félévi kamata, Ronald akkor is kitalálta volna. Mert, mint volt részvényügynök, járatos volt az ilyen dolgokban és tudta, hogy az amerikai állami kötvények az egyetlen holtbiztos befektetést jelentik, épp olyan biztosak, mintha valaki aranyban tartaná a pénzét, de csak négy százalékot fizetnek, amit a

kincstár félékenként küld szét a kötvények tulajdonosainak. Tehát az ezer dollár ötvenezer dollár tőke félévi kamata.

De nem volt szükség rá, hogy Ronald következtetéssel állapítsa ezt meg, mert a csekkben fel volt tüntetve, hogy az összeg kamatot képvisel, sőt el lehetett olvasni rajta a hölgy nevét is: «Mrs. Carrie Hoggart».

Mikor Ronald idáig jutott tanulmányában, hirtelen szerénység fogta el és még jobban hátrahúzódott. Hatodik érzéke, az a bizonyos ösztön, mely mindig tudomására hozta, ha üzleti lehetőség kínálkozott, azt súgta most neki, hogy jobb lesz, ha nem kelt feltűnést és nem véteti magát észre a bankban Mrs. Hoggart-al. A nő eddig ügyet sem vetett rá, nyilvánvalóan nem is vette észre, tehát semmi szükség rá, hogy most észrevegye. Ronald tehát, mintha valamit elfelejtett volna, visszament megint a fal mellett levő íróasztalhoz és onnan figyelt a szeme sarkából az asszonyra. Láttá, hogy önagysága nyugodtan, mint aki már többször végigcsinálta ezt a műveletet, felveszi az ezer dollárt, barátságosan mosolyog a pénztárosra, aztán elteszi a pénzt és kimegy a bankból.

Ronald követte pillantásával, míg csak a nő el nem tűnt a kijáraton.

— Egy nő, akinek 50.000 dollárja van — gondolta magában fellelkesedve.

— És még hozzá özvegy — mosolyodott el.

Ezt is könnyű volt megállapítani, mert Mrs. Hoggart, ha nem is teljes gyászt viselt, de mégis

azt a benyomást tette, mint aki még mindig gyászolja a drága megboldogultat.

Ronaldnak kitűnő tapasztalatai voltak a vidéki özvegyekkel. A legszebb részvényügynöki sikereit velük aratta. Az özvegyeknek adta el a legtöbb értéktelen részvényt és most úgy érezte, mint akinek a sors 50.000 dollárt dob a lába elé. Csak le kell hajolni érte, hogy felvegye.

Ronald felemelt fővel ment ki a bankból. A szeme ragyogott. Ebben a vidéki városkában nem lesz nehéz megtudni mindent Mrs. Hoggartról és a közelébe férkőzni. A jó szerencse hozta ide...

Edgar rögtön észrevett valamit a barátján, mikor az ruganyos léptekkel közeledett feléje. Felállt a padról és várakozásteljesen nézett rá.

— Mi az, Ronald? Mi történt?

— Még semmi, — mondta Ronald vidáman, — de valami történni fog.

— Micsoda?

— Elsősorban az, hogy nem egy napig maradjunk ebben a városban, hanem jóval tovább. Talán egy hétig, vagy kettőig is. És gazdagon megyünk el innen, öregem.

— Beszélj értelmesebben. Mire bukkantál?

Ronald gyorsan elmondta, amit a bankban észlelt, aztán hosszú konferenciába mélyedt Edgarral, akinek a beszélgetés alatt szintén felragyogott az arca. Megállapították a haditervet, aminek első pontjaként most már maga Ronald jelentette ki:

— Így semmiesetre sem állíthatunk be a hotelbe. Ki kell mennünk a városból, hogy a kör-

nyéken valahol bérelhessünk egy magánautót és azon érkezhessünk meg a szállóba...

Edgar és Roland estefelé érkezett meg a Rivington House elé.

A limousinet, melyet a városon kívül béreltek, egy soffőr hajtotta. Az autó egész más irányból kanyarodott a hotel elé, mint amerről Edgar és Roland pár órával előbb jöttek be Rivingtonba.

Roland ugyanis az autóval előbb egy közelben levő másik városba hajtattott. Ott váltotta be a megmaradt két darab ötven dolláros csekkjét. Ez sürgős volt, mert pénzre volt szüksége és gondos elővigyázattal tanácsosabbnak látta, hogy ezt a műveletet egy másik bankban végezze el. Semmi szükség sincs rá, gondolta, hogy Rivington egyetlen bankjában tisztában legyenek azzal, hogy mennyi pénzzel rendelkezik, vagy, hogy megnézzék az aláírását és így megtudják az igazi nevét.

Roland, valahányszor egy nagyobb stílű «üzletet» bonyolított le, többnyire nem a saját nevén szerepelt, hanem valami hangzatos, felvett néven. Ez már nála elővigyázatossági rendszabály volt.

Ezúttal sem tért el ettől a körületekintő rendszertől.

Mikor a limousine megállt velük a hotel előtt, figyelmesen körületekintett és látván, hogy megérkezésük úgy a portásra, mint az elősiető bell-boyra igen jó benyomást tesz, udvariasan előreengedte öreg barátját, Edgart, aztán intett a soffőrnek, aki bérét már előzetesen megkapta, hogy tovahajthat a kocsival.

— All right, James. Mehet az autóval, ahová akar...

A limousine elgördült a szálló elől, Roland pedig bement a szolgák után a hallba.

— Egy suitet kérek — mondta hűvös nyugalommal, rendelkezéshez szokott hangon az eléje siető hotel managernek — két egymásba nyíló szobát, északra nyíló ablakkal és balkonnal, előszobával és természetesen fürdővel...

A hotel manager sajnálkozva jelentette ki, hogy e pillanatban csak nyugatra nyíló ablakokkal szolgálhat, amit Roland lesujtott arccal vett tudomásul. Edgar ezalatt deres bajuszát símogatva, hanyagul ült le távolabb egy fotelben, mint akit az egész tárgyalás nem érdekel s mint aki az ilyesmit teljesen rábízsa fiatalabb társára.

Roland végre is megegyezett a hotel managerrel, akire láthatólag mély benyomást tett a két előkelő idegen világvárosi modora. A manager arcán határozott boldogság látszott tündökölni, mikor végre Roland beleegyezett a nyugatra nyíló ablakokba és hanyagul beírt valami nevet úgy a maga, mint Edgar nevében, a hotel vendékönyvébe...

Felmentek az első emeleten levő lakosztályba. Most Edgar haladt elől méltóságteljesen, lassú, főúri lépésekkel, mintha mondjuk a színpadon játszott volna egy külföldi arisztokratát, egy lordot, vagy egy nyugalmazott tábornokot.

Utána haladt Roland tiszteletteljesen, de mégis biztos fellépéssel a bell-boy mellett, aki egy vászonhuzatba burkolt kényeztetését cipelt.

Rolandnak ugyanis volt gondja arra is, hogy a szomszédos városkában vászonhuzatot vegyen a táskára, hogy az kevésbé kopottnak látszék.

Mikor felértek a szobájukba, Roland egy fél-dollározt dobott oda a bell-boynak, aki mindössze egy 25 centest remélt és a dupla borralaló fölötti örömeben, kétszer is vörös, kerek sapkájához emelte az ujjait és így szalutálva, háttal ment ki a szobából.

Mikor egyedül maradtak, Roland kinyitotta a balkonra vezető ajtót és kilépett a hűs esti levegőre. Az égen csillagok hunyorogtak és a tó felől édes illatot hozott az esti szél.

Az erkélyről úgyszólván az egész városkát lehetett látni. A békésen szundító házakat, melyeknek ablakai, mint örkődő piros szemek, világítottak a tavaszi éjszakába. A szálló előtti tér távoli sarkában komoran, sötéten húzódott meg a megyei törvényszék ósdi épülete, lomha kupolájával.

Roland elfordította tekintetét és a szebb magánházakat nézte, amelyek kiemelkedtek a szétfutó utcák vonalából. Mintha azt kereste volna, hogy melyikben lakhatik a formás özvegy, Mrs. Carrie Hoggart, akinek 50.000 dollárja van. Ni, amott van egy kertes, csinos villa, amelynek ablakában épp most alszik el a világosság, talán abban lakik az özvegy, talán épp most bújik be az ágyba, nem is sejtve, hogy rövidesen 50.000 dollárt fog áldozni jótékony célra. Mert, ugyebár, lehetne szebb jótékonytságot elképzelni, mintha két küzködő embertársunkat, akiknek az utóbbi

időben olyan gyalázatosan ment a soruk és még a floridai lóversenyen is folyton ellenük futottak a lovacsák, — felsegélyezzük és gondtalan életet biztosítunk a számukra...

Roland merengve nézett le az alatta fekvő városházára és egészen ellágyult arra a gondolatra, hogy az élet mennyi sok szépet és jót tartogat néha egy ügyes ember számára. Valahonnan zenét is hozott a kósza, bolondos szél, olvadó, szerelmes muzsikát, amiből egy havai-i gitár sírt föl édes-bús nyivákolással. A szemközt levő házak egyikében szólt a rádió, az közvetítette a finom zenekart, amely e pillanatban talán Havannában játszott, talán a Broadway valamelyik mulatóhelyén...

— Rivington — ábrándozott lelkesülten Roland, mintha már a zsebében érezte volna az 50.000 dollárt — áldani fogom az emlékedet is... Soha nem felejtkezem meg rólad...

Valaki megrántotta hátulról a gallérját.

Edgar volt.

— Ne álmodozunk — mondta Edgar szigorúan — azért vagyunk itt, hogy dolgozzunk. Ismered a közmondást: előbb az üzlet, aztán az élvezet...

— Igazad van — felelte Roland és belépett az erkélyről a szobába — munkára fel! Ide a telefonkönyvet...

— Itt van — mondta Edgar és felvette az íróasztalról az ernyős lámpa alatt fekvő piros-fedelű könyvet, mely a környék összes telefon-előfizetőinek nevét és címét tartalmazta.

— Már magad is megnézhetted volna.

Edgar a fejét rázta.

— Nem avatkozom a hatáskörödbe. Ez a te dolgod. Kikutatni Mrs. Carrie Hoggart címét és lenyomozni környezetét, magánéletét, valamint egyéni, apró szokásait...

Roland nem felelt semmit, hanem felkapta a telefonkönyvet és forgatni kezdte.

— Remélem, hogy itt találom a címét...

— Hogyne. Ha valakinek 50.000 dollárja van, minden valószínűség szerint van telefonja, még ha más szüksége nincs is rá, minthogy a fűszere-restől esős napokon telefonon rendelve meg az áruját...

Roland felkiáltott.

— Megvan! Itt van! Mrs. Carrie Hoggart. 832, Jefferson Street...

— Na látod...

— Sajnos, ma már nem intézhetünk el többet. De holnap reggel utánanézek az özvegy magánéletének...

— És aztán? A közeledés...?

— Bízd rám. Az Mrs. Hoggart egyéniségétől, szokásaitól függ. Majd kiválasztunk a bevált receptek közül egyet, azt, amelyik legjobban illik az esethez...

— Helyes. Akkor aludjunk egyet, mert az az átkozott autóbusz úgy összerázott, hogy minden esontom kívánja a pihenést...

Edgar ezzel már bele is bújott az ágyba. Roland átment a másik szobába, mert két hálószobájuk volt...

A reggeli nap besütött az ablakon, mikor Edgar felébredt. Átment a másik szobába, de az üres volt. Roland már nem volt ott, úgylátszik, már munkába állt. Déli tizenkettőt ütött az óra, mikor visszaérkezett.

— Nos, mi újság? — kérdezte Edgar.

Roland a biztos győzelemre induló hadvezér fölényével mosolygott.

— Gyerekjáték lesz az egész. Az özvegynek csak egy néger szolgáhlánya van, különben egyedül él, rokonok ritkán látogatják. Egyébként minden délelőtt a tó partjára megy sétálni és a hattvúkat eteti...

— Tehát...?

— Tehát válasszuk a hármas számú receptet. Özvegy nővel való megismerkedés legbiztosabb módja. Kipróbált hatás s ami a fő, tökéletes bizalomkeltést eredményez...

— Hát akkor csak rajta. Nincs veszteni való idő. El kell intézni, mielőtt a pénzünk elfogy...

— Igazad van. Már megyek is, megveszem a kellékeket...

Azzal Roland újból kiment a lakásból és elhagyta a hofelt.

De nem ment messzire.

A városka főterén körülnézett és csakhamar meglátta, amit keresett. Nem messze egy divatüzlet kirakata csillogott. Női divatárak, selyemharisnyák, gyöngyök, csattok, retikülök tündökölték az üveg mögött.

— Stuart & Co. Smartest shoppe in Rivington — hirdette a cégtábla.

Vagyis itt árulják a legszebb női holmikat, ez a legelőkelőbb női divatüzlete Rivingtonnak.

Roland bement a boltba. És néhány perccel mulva egy kis csomaggal a kezében tért vissza a hotelbe.

A parkban, a sárga kavicsos úton, mely a tó mellett vezetett el, padok voltak. Zöldre festett padok, ezüstös karfával, melyek szinte csábították az embert arra, hogy leüljön.

Egy ilyen padon ült Mrs. Carrie Hoggart. Csak egy pillanat múlt el azóta, hogy leült itt a padon és a tó tükre már megindult a forgalom. Mind a három hattyú feltűnt a tó különböző részén, kibujtak a tó partján levő bokrok alól, ahol fészükben rejtőztek és most oly sebes siklással, mintha motoros csónakok volnának, közeledtek Mrs. Hoggart felé. Elöl jött a fekete, mérges hattyú, ő vezetett a versenyben, mögötte síklott a másik kettő, magasra emelt nyakkal, büszkén feltartott csőrrel.

A hattyúk tudták, hogy enni kapnak Mrs. Hoggarttól. Hiszen nem először volt itt az őzvegy, mindennap kijött, hogy kedvenceit megette zsemlyemorzsákkal.

Mindennap ugyanarra a padra ült, megetette a hattyúkat, ábrándozott kicsit, aztán — mint aki a napi jótettét elvégezte — csendesen hazasétált.

Most is jólelkűen nyult retiküljébe, ahol már elő volt készítve a hattyúknak szánt morzsa.

Mrs. Hoggart a padról a víz felé hajította a morzsákat, melyek részint a vízbe, részint a vízbe nyúló zöld pázsit szélére pottyantak. A

hattyúk felkapkodták a morzsákat és össze is veszték rajta kissé. A fekete hattyú ugyanis különösen erőszakos volt. Amit lehetett, elkapkodott a társai elől, hosszú nyakával kinyúlt a zöld fűbe is egy-egy morzsa után s amikor egyik fehér hattyú utánozni akarta, dühösen vágott feléje a csőrével.

— Te, te rabló — fenyegette meg Mrs. Hoggart a fekete hattyút, de a hangjában nem volt komoly harag. Ugy látszott, hogy Mrs. Hoggart nem is tud tulajdonképpen haragudni. A szemében, vagy a rózsás arcában volt-e ez a lágyság, nehéz lenne megállapítani. Az özvegy egész arcán valami olyan szelídség ömlött el, mint azoknál a nagymamákon, akik a mozivásznak szoktak szerepelni. Egyébként Mrs. Hoggart még fiatalnak látszott. Bár harminc év körül lehetett, a bőre, az arca, a magatartása nem árulta meg el a korát. A termete — igaz, hogy fűzőbe szorítva — elég formás volt, nem sovány, de nem is éppen kövér, csak éppen lágy és párnás.

Általában, ha Mrs. Hoggart nem Rivingtonban él, hanem egy metropolisban s a világvárosi divatot követi ruházódásában, el lehetett volna képzelni, hogy akármelyik gentleman szeme megakad rajta.

Mrs. Hoggart most újra a retikülje után nyúlt, hogy a megmaradt morzsákat kiosztogassa a hattyúk között. Az özvegy a retiküljét az előbb maga mellé helyezte a padra, de ahogy most utána nyúlt, szórakozottan nem jobboldalt, hanem baloldalt tapogatózott utána a kezével.

A kezébe is akadt egy retikül, 'de Mrs. Hoggart rögtön érezte, hogy ez nem az övé. Baloldalt nézett és meglepetve látta, hogy mellette a padon, egy idegen retikül fekszik. Gyöngyökből volt, piros és fekete gyöngyökből, olyan színekből összeállítva, ami Mrs. Hoggartnak mindig kedvence volt és fölül csinos, modern csatt tartotta zárva.

Mrs. Hoggartnak első gondolata volt, hogy a saját készitaskája megvan-e?

Megvolt. Ott feküdt mellette a padon, a másik oldalon, ahogy az előbb maga mellé tette. Semmi kétség tehát, hogy ez a másik, idegen gyöngyretikül itt volt már padon, mikor leült ide, csak eddig nem vette észre. Úgy látszik, valaki itt hagyta, elvesztette. Valami jobb hölgy lehetett, mert a kis gyöngytáska elég költséges holminak látszott s amellet némi ízlésről is tanúságot tett.

Mrs. Hoggart a kezébe vette, kinyitotta, egy pillantással megnézte, hogy mi van benne, aztán újra becsukta és zavartan forgatta a kezében.

Mrs. Hoggart ebben a pillanatban vette észre, hogy a sárga kavicsos úton egy jól öltözött fiatalember siet feléje. A fiatalember sötétkék ruhában volt, amely tökéletes szabással simul a testére. Szalmakalapja is a divat által megkívánt szögben, mértani szabályossággal ült a fején s gondosan borotvált arcából két bizalomkeltően kék szem sugárzott elő.

Ez a két kék szem most fürkészve mérte végig a sárga kavicsos utat és a padokat. Nyilvánvaló volt, hogy a fiatalember keres valamit, amit az

arcán átvonuló zavar is elárult. De egyszerre felderült az arca, amint közelebb jött és megpillantotta Mrs. Hoggart kezében a retikült.

Megállt Mrs. Hoggart előtt és megemelte a kalapját.

— Bocsánat — mondta lágyan csengő hangon, miközben az arca eltitkolhatatlanul sugározta örömét, hogy megtalálta, amit keresett — sejtettem, hogy itt lesz a retikül valahol...

Mrs. Hoggart csodálkozva nézte a retikült.

— Ez az öné?

A fiatalember barátságosan mosolygott és udvarias készséggel igyekezett megmagyarázni a helyzetet.

— Dehogy is az enyém. Ez a retikül Ralph C. Burton ezredes feleségéé. Az ezredes és felesége — útutazóban vannak itt Rivingtonban — kora reggel itt sétáltak a tó partján s az ezredesné leült itt egy padra a hattyúkat nézni. Mikor visszajöttek a hotelbe, akkor vették észre, hogy az ezredesné elhagyta a retiküljét. Engem küldtek érte, hogy keressem meg. Sejtettem, hogy itt kell lenni valahol. Igazán örülök, hogy éppen ön találta meg.

— Így legalább jó kezekbe került — fejezte be a fiatalember a magyarázatot udvarias mosollyal.

Mrs. Hoggart is mosolygott és átnyújtotta a retikült.

— Az ezredesné végtelenül sajnálta volna a retikült, ha nem került volna meg — magyarázta ismét a fiatalember — nem az értéke

miatt, amit képvisel, hanem, mert olyasvalakitől kapta ajándékba, akit az ezredesné évek óta nagyrabecsül. És az ezredesné azért nem is pakollá be ezt a retikült a táskájába, hanem a kezében hozta Miamiból...

Mrs. Hoggart erre sem tudott mit felelni, csak mosolygott. A fiatalember pedig még egyszer kitörő hálával emlékezett meg Mrs. Hoggart kedvességéről, hogy a retikült visszajuttatta, aztán udvariasan köszönve, eltávozott.

Mrs. Hoggart és a rendkívül udvarias fiatalember másnap, sőt harmadnap is találkoztak a tóparti, sárga kavicsos úton.

Úgy látszott, hogy mindketten élvezték a másik társaságát. Így történt aztán, hogy a következő napok egyikén, a délelőtti séta és hattyútetés alkalmával a társalgás hosszabbra nyúlt a szokottnál és bizalmas beszélgetés lett belőle, amelynek során mindketten elmondtak egymásnak egyetmást életükből.

Kiderült, hogy a rendkívül udvarias fiatalember tulajdonképpen foglalkozásánál fogva udvarias, minthogy magántitkára, Ralph C. Burton ezredesnek. Az ezredes természetesen csak díszként viseli ezt a címet, tulajdonképpen nem katoná, hanem nyugalombavonult iparmágnás, aki vagyona kamataiból élvezi az életet. Az ezredes címet részint ipari téren szerzett érdemei címén kapta meg a kormányzótól, részint azért, mert valamikor szerepelt a spanyol-amerikai háborúban.

— Hol van most az ezredes? — kérdezte Mrs.

Hoggart, akinek képzeletét úgylátszik, megragadta mindaz, amit a rendkívül udvarias fiatalember gazdájáról mesélt.

— Az ezredes jelenleg nincs Rivingtonban — mondta halkán és tiszteletteljesen a rendkívül udvarias fiatalember, akinek hangja mindig különös, előkelő árnyalatot vett fel, valahányszor gazdájáról beszélt — az ezredes, valamint az ezredesné visszament Miami-ba. Az ezredesnek ugyanis egy lova szerepel a Grand National Steeplechasen, vagyis a 100.000 dolláros nagydíjért lefutandó akadályversenyen, az ezredesné viszont elnöke egy jótékony célú mozgalomnak és ezért kénytelen egy, erre a célra rendezett vízi mulatságon résztvenni, ahol a kedvéért a társadalmi előkelőségek egész sora fog megjelenni...

— Oh, Mr. Stanford — mondta az özvegy félig sóhajtva, félig maga elé merengve, mintha szava csak saját vágyainak visszhangja lenne — az gyönyörű lehet, az a vízi mulatság...

Azon, hogy Mr. Stanfordnak szólította az udvarias fiatalembert, nincs mit csodálkozni. Tévedésről szó sem lehet, igenis, úgy áll a helyzet, ahogy az olvasó képzelte, az udvarias fiatalember azonos volt Rolanddal, aki ezúttal John Stanford néven mutatkozott be...

Azt is valószínűleg előre látja az olvasó, hogy Burton ezredes szerepére Edgar, az apaszínész volt kijelölve. Hogy miért kellett az ezredesnek olyan hirtelen Miami-ba utaznia? Egész biztosan nem azért, hogy lovát a nagy akadályversenyen futtassa! Hanem azért, mert el kellett tűn-

telnie az ezredesné, aki egyáltalán nem létezett. Bizonyos, hogy ha Leyla még bent lett volna a szövetségben, akkor ő kapta volna ebben a játékban az ezredesné szerepét, így azonban — nem lévén többé aktív munkatársuk — nem csinálhattak volna vele mást, minthogy a színpalak mögött szerepeltették. Az ezredesné bevezette szerepét, amikor a padon ott felejtett retikül megkerült, többé nem volt róla szó, tehát gyorsan el kellett önagyságát utaztatni Miami-ba egy jótékonycélú vízi-ünnepségre...

Ezért kellett az ezredesnek is lemenni Miami-ba és lovát futtatni a nagy akadályversenyen, illetve, ami a valóságot illeti, bezárkózva ülni a hotelszobában napokig, ami Edgarnak, az apa-színésznek sehogyssem tetszett. Ő, szegény feje, dolgozni akart, égett a vágytól, hogy megjelenhessék a színen és kivegye oroszlánrészét a munkából...

— Ne türelmetlenkedj — szólt rá szigorúan Roland — tudod, hogy az ilyen dolgoknak meg kell maguktól érnü. Egy elhamarkodott, elhibázott lépés elronthat mindent...

Az özvegynek viszont azt mondta Roland, illetve John Stanford, az udvarias fiatal titkár:

— Azt hiszem, sőt remélem, hogy Burton ezredes holnap, vagy holnapután visszaérkezik Miami-ból.

— Oh — reagált élénken Mrs. Hoggart a nagyfontosságú hírre — természetesen az ezredesné is...

— Nem — mondta Stanford kissé elborultan.

— az ezredesné lent marad egyelőre Miamiban. A víziünnepélyt ugyanis el kellett halasztani nagyobb szabású előkészületek miatt és az ezredesné felhasználja az alkalmat közben más társadalmi szereplésre...

(Mennyi baj van ezzel a nővel! — gondolta magában Roland — mindez nem lenne, ha Leyla velünk maradt volna és most segíthetne az összjátékban. Azért Edgar mégis bolond, mikor azt mondja, hogy nő nélkül nem lehet! Igaz, kissé nehezebb a dolog, de azért föltétlenül menni fog...)

— Mindazáltal remélem — folytatta Stanford nyájasan nézve özvegy Mrs. Hoggarttra — hogy az ezredes holnap, vagy holnapután megérkezik. Elárulhatom, hogy már levelet is kaptam tőle, melyben említést tesz erről a szándékáról, Burton ezredesnek ugyanis az a terve, hogy megtelepszik itt, Rivingtonban, vagy a környékén. Mikor ugyanis véletlenül megálltunk itt a városban, az ezredest azonnal megragadta a város csodás fekvése, kitűnő levegője s az a kellemes, finom csönd, mely az egész városkát körüllebegi... Az ezredes sokkal jobban érzi magát az ilyen finom környezetben, mint olyan zajos helyen, mint például Miami, vagy Palm Beach, ahol a tobzódás és fesztelen élvezetvágy diktálja az élet iramát s ahol a divat örülete tombol...

Özvegy Mrs. Hoggart önkéntelenül megigazította sötét ruhájának szüzi fehérségű csipkegalérját.

— Igazán örülök — mondta szerénykedő mosollyal, mintha egy bók ellen védekezne — hogy Rivington úgy megnyerte az ezredes tetszését...

Úgy látszott, hogy Roland, azaz Mr. Stanford nagyon megnyerte az özvegy bizalmát. Mrs. Hoggart úgyszólván mindent elmondott az életéből, elmesélte megboldogult urának, Mr. Hoggartnak jó és rossz tulajdonságait és részletesen leírta az elhunyt utolsó napjait. Mrs. Hoggart később még leánykoráról is megemlékezett. Elmondta, hogy egy kis városcában, Carbondalen született, Pensylvániában, onnan ment férjhez és dicsekedve megemléktette azt is, hogy van egy Percy nevű unokabátyja, aki híres ügyvéd Bostonban.

Látnivaló volt, hogy Mr. Stanford megérdemli ezt a bizalmat. A fiatalember igazán mély érdeklődéssel hallgatta az özvegy élettörténetét és cserébe feltárta érte saját életének intimitásait. Kiderült, hogy ő is vidéken született, egy kis városban, ahol a fiatalság nevelése sokkal erkölcsösebb alapokon történik, mint a bűnös nagy városokban.

Mrs. Hoggart helyeslőleg bólongatott.

Mr. Stanford aztán áttért beszélgetés közben kenyéradó gazdájára. Leírta, hogy Burton ezredes milyen gazdag, előkelő és befolyásos férfiú, milyen nagy üzleti vállalkozásai voltak a múltban, majd megemlékezett az ezredes jószívéről és rendkívüli jelleméről.

Igy történt aztán, hogy pár nap múlva

mindketten mindent tudtak egymásról. Mr. Stanford hallomásból ismerte már Mrs. Hoggart egész rokonságát s tudta, hogy azok szerencsére nincsenek a közelben, hanem mind az északi államokban élnek szétszórva.

Viszont Mrs. Hoggart is úgy ismerte már Ralph C. Burton ezredest a leírásból, mint, ahogy egy kitűnő regényalakot ismerünk, akit néha személyes ismerősünknek képzelünk, anélkül, hogy valaha is láttunk volna.

Igy aztán az özvegy nem is csodálkozott, mikor a következő napok egyikén Mr. Stanfordot egy idősebb úrral látta járkálni a tóparti sétányon.

Az özvegy azonnal felismerte az idősebb úrban Ralph C. Burton ezredest. Mr. Stanford ugyan nem mondta meg pontosan, hogy az ezredes mikor érkezik vissza Miamiból, de ezen nem volt mit csodálkozni. Az özvegy tudta már a hallottakból, hogy az ezredesnek az a szokása, hogy csak az utolsó pillanatban értesíti titkárait, vagy egyáltalában nem is értesíti, csak egyszer váratlanul megérkezik.

Amit az özvegy nem tudott, az volt, hogy Roland ezt is tervszerűen csinálta így, nem jelezte pontosan, hogy mikor vonultatja fel a regényes ezredest, mert tudta, hogy a rejtélyesség mindig jobban izgatja a nőket, mint a száraz bizonyosság. Oh, Roland pszichológiával dolgozott! Egy szép napon — ismeretségük hatodik napja volt ez — lassan végigsétált a tó partján az ezredessel, aki felülmúlta az özvegy minden várakozását.

Meg kell adni, hogy Ralph C. Burton ezredesnek tekintélyes megjelenése volt, úgy, hogy Mrs. Hoggart egy pillanatil sem kételkedhetett a személyazonosságban. Az ezredes bajusza most úgy szólván teljesen fehér volt, gondosan nyírt, tiszteltetreméltóan ősz bajusz. Hogy csinálta ezt Edgar, az az ő titka, de annyi bizonyos, hogy kitűnő maszkot csinált. A színpadon sem alakíthatta volna különben ezt a figurát. Még kissé potrohosabb is volt, mint a magánéletben és a szeme fölé sűrű szemöldök borult, mint amilyent egy ilyen tiszteletbeli ezredesnek illik viselni, aki valaha részt vett a spanyol-amerikai háborúban...

Egyébként Edgar, illetve Burton ezredes nagyon előkelően volt öltözve, korához képest is kackiásan, fehér flanel nadrágban és sötétkék, csukott kabátban.

Burton ezredes kissé megemelte a kalapját, mikor a sétányon az elé a pad elé értek, ahol az özvegy ült. A titkár ugyanis köszönt Mrs. Hoggartnak, tehát a jóíllelem úgy kívánta, hogy az ezredes is köszönjön. Ettől eltekintve azonban úgy látszott, hogy az ezredes nem sokat törődik az özvegygel. Egy pillanatra ugyan felhúzta sűrű szemöldökét, mintha azt kérdezné a titkárjától, hogy ki ez a hölgy, aztán nyugodtan tovább sétált Mr. Stanford oldalán.

Mrs. Hoggartnak az a bizonytalan érzése támadt, hogy félszeg helyzetbe került. Úgy látszott, hogy Mr. Stanford csak addig volt vele olyan szívélyes, míg gazdája meg nem érkezett, de most már vége a társalgásnak, mert ezentúl az

ezredes minden figyelmet a maga számára követel a titkárjától. És az sem látszott bizonyosnak, hogy Mr. Stanford egyáltalán említett-e valamit Mr. Hoggartról az ezredesnek?

Az özvegy kétségei csak akkor oszlottak el, amikor Burton ezredes visszafelé jött a sétányon és megállt előtte. Úgy látszik, a titkár útközben mesélt el mindent az özvegyről az ezredesnek és ilőnek tartotta, hogy bemutassa.

— Ralph C. Burton ezredes — Mrs. Hoggart — mutatta be a titkár őket egymásnak.

Az első pillanatban úgy látszott, hogy az ezredes igen szigorú egyéniség. A bemutatkozás alkalmával ugyanis felhúzta szemöldökét, éppen úgy, mint amikor első ízben pillantott az özvegyre, ami igen komoly, mondhatni, dorgáló kifejezést kölcsönzött az arcának. De az özvegy csakhamar észrevelte, hogy ezt a szigorúságot nem kell komolyan venni, az ezredes igen jólelkű ember, inkább csak szokás nála, hogy időnkint ilyen korholó pillantást vet embertársaira.

Nem telt bele egy félóra sem és az ezredes és Mrs. Hoggart már remekül megbarátkoztak. Burton ezredes elárulta, hogy igenis szándékában áll, hogy Rivingtonban véglegesen megtelepedjék. Úgy érzi, hogy elég volt a világ zajából, a társadalmi életből és szereplésből, most már sokkal több öröme telik abban, ha egy csendes kis villa terraszán üldögélhet, vagy a kertben sétálhat a virágok között.

— Talán azért érzem ezt — mondta az ezre-

des — mert fiatalságom is egy csendes kis városban telt el. Ugyanis Clairvilleben születtem, Pennsylvániában...

— Ah, ön is Pennsylvániában született, Colonel! — kiállott fel élénken és boldogan az özeveg, hogy egy honfitársra talált, aki ugyanabban az államban született, mint ő.

— Hiszen Clairville nincs is nagyon messze Carbondale-től — csacsogott az özeveg. — Talán járt is valaha Carbondalen?

— Igen, jártam ott — hazudta szemrebbenés nélkül Edgar, illetve jelenleg Burton ezredes.

— Emlékszik az öreg Smith patikájára, ami ott van a sarkon, a hotel mellett?

— Nagyon is jól emlékszem — bólintott az ezredes. — Ifjanc koromban több napot töltöttem Carbondalen és vasárnap este ott álldogáltunk a sarkon, a patika előtt...

Edgar nagyon jól tudta, hogy az amerikai kis városokban a fiatalság azzal szórakozik, hogy csoportokban áll a patika, vagy más népszerű sarok épület körül s így bátran merete ezt a hazugságot megkockáztatni.

Az özeveg nem is kételkedett, hanem rögtön álmódzásba merült és merengve halászta ki ifjúkori emlékeiből az egyes alakokat.

— Ismerte Mr. Brownt, a fényképészt?

Csakhamr közös ismerősöket is találtak. Ez megerősítette barátságukat. Mrs. Hoggart rövidesen úgy találta, hogy Burton ezredes, ha kissé túlkomolv is, de igen kedves ember. Nem olyan nyájas ugyan, mint a titkárja, de ez csak

azért van, mert a rangja, címe, társadalmi állása nem engedi, hogy rögtön olyan közvetlen és bizalmas legyen, mint Mr. Stanford.

Mindazonáltal az özvegy úgy érezte, hogy Burton ezredes nem utasítana vissza egy meghívást, tehát megkockáztatta:

— Ha ideje engedi, Colonel és egyszer meglátogat otthonomban, elbeszélgetünk a multról és közös szülőföldünkről...

Lám, Burton ezredes nem utasította el a meghívást, bár nem is fogadta el minden fenntartás nélkül. Felhuzta a szemöldökét, ami ismét szigorú kifejezést kölcsönzött az arcának és leereszkedően mondta:

— Köszönöm a meghívást, bár egyelőre, más elfoglaltságom miatt nem tudom, hogy mikor élhetek vele. De remélem, hogy a jövőben nyílik majd rá alkalom...

Az alkalom sokkal előbb megérkezett, mint azt Mrs. Hoggart remélni merte volna.

Másnap délután ugyanis, mikor az özvegy a Jefferson-streeti házának verandáján ült a hintaszékben, kit lát elmenni a ház előtt, mint Burton ezredest!

Az ezredes is meglátta Mrs. Hoggartot és megemelte panamakalapját, sőt ösztönszerűleg meg is állt a vasrácsos kerítés előtt.

Felhuzta a szemöldökét, mint aki maga is csodálkozik, hogy a sors ilyen gyorsan hozta

őket ismét össze, aztán nyájasra vált az arca és szinte kedvesen mondta:

— Jó napot, Mrs. Hoggart! Véletlenül jártam erre, hogy megismerjem a várost... Úgy, hát ön itt lakik?

— Igen — felelte az özvegy — és ha már erre jár, Colonel, nem tisztelné meg a házat azzal, hogy beljebb lép?

— Nagyon szívesen, nagyon szívesen, — dörögte az ezredes, miközben a cífracirádás kérésajtóhoz lépett — nincs kutyája a háznál?

— Nincs, tessék csak jönni erre...

— Özvegy Mrs. Hoggart hangjában felvilágyzott öröm rezgett. Hogyne, olyan ritkán akad itt Rivingtonban valamirevaló társaság. Hát még olyan előkelő, finom úr, mint Burton ezredes, akiről a vak is látja, hogy igazi gentleman...

Mondanunk sem kell, hogy Burton ezredes nem véletlenül került Mrs. Hoggart háza elé. Nagyon jól tudta ő, hogy az özvegy a Jefferson-streeten lakik, a 832. számú házban, sőt azt is tudta Roland nyomozása alapján, hogy az özvegy délután három és négy között mindig kint ül a karosszékekben a verandán.

Minden pontosan ki volt tervezve, ki volt számítva s mégis minden úgy látszott, a legapróbb részlet is, mintha a véletlen tervezte volna. A múltban is mindig ez volt Roland és Edgar összjátékának, sikereinek a titka.

Mrs. Hoggart igen szeretetreméltó vendéglátónak bizonyult. Teával kínálta meg Burton

ezredest, amit már nem a verandán, hanem a szalonban ittak meg.

A szalon vidékies berendezésű volt s elárulta úrnője konzervatív ízlését. Tele volt lim-lomokkal, apró tárgyakkal, melyeknek csak a hozzájuk fűződött emlékek adtak értéket. A szőnyegek a nyárra való tekintettel már fel voltak szedve s a bútorok kretonnal behúzva, minden meglehetősen ósdi volt, de minden remekül tiszta. Nem lehetett kétség többé Mrs. Hoggart jelleme felől: rendszerető, jólelkű és naiv vidéki özvegy, akitől nem lesz nehéz a vagyont ki-csalni.

Erre gondolt Burton ezredes, amíg komoly képpel kavargatta a teát, amit a néger cseléd-lány szolgált fel. Természetes, hogy az ezredes nem arról beszélt, ami gondolatait foglalkoztatta, hanem egész másról. Az iránt érdeklődött például, hogy a tó és a Rivington városka körüli folyók és vizek nem termelnek-e nyáron sok szúnyogot, ami az itt tartózkodást kellemetlenné teheti nyáron? Ez óvatos kérdésnek látszott egy olyan ember szájából, aki azzal a gondolattal foglalkozik, hogy birtokot és házat vesz a környéken állandó megtelepedés céljából.

Az özvegy megnyugtatta az ezredest, hogy dacára a vizeknek, Rivington nem szenved a szúnyogoktól.

Burton ezredes láthatólag megkönnyebbült erre a felvilágosításra. De újra elkomorodott az arca, mikor valahogy a közállapotokra került a szó.

— Sajnos, a gazdasági válságot még mindig nem sikerült leküzdenünk — mondta Burton ezredes olyan ember komolyságával, aki ért a közgazdasághoz és átérzi az ország helyzetét. — Én annak idején több tervet ajánlottam a magam részéről a kormánynak, de azok inkább bizonytalan kísérletekre pazarolják az adófizetők pénzét, semhogy a régi módszerek alapján fokozatosan kísérleljék megjavítani a helyzetet...

Mrs. Hoggart nagy figyelemmel hallgatta az ezredes fejtegetéseit. Az özvegyen meglátszott, mennyire büszke, hogy az ezredes őt ilyen komoly beszélgetésre méltatta. És, úgy látszik, Mrs. Hoggart maga sem volt egész járatlan a pénzügyi dolgokban, mert megértette az ezredes nézeteit, sőt helyeselt is nekik. Mikor például Burton ezredes azon tűnődött, hogy az idők milyen bizonytalanokká váltak, hány milliomos ment tönkre azon, hogy vagyona nem volt biztos értékekbe fektetve, az özvegy bevallotta, hogy ő bizony vagyonát állami kötvényekbe fektette.

— Mikor az uram meghalt, sokat töprengtem, hogy a megmaradt harmincezer dollárt mibe fektessem, amit szegény uram oly keservesen gyűjtött egy életen át és amiért annyit dolgozott...

— Harmincezer dollárt hagyott hátra? — kérdezte Burton ezredes felhúzott szemöldökkel, ami ezúttal őszinte arcjáték volt és meglepetést fejezett ki. Eddig ugyanis mindig ötvenezer dollárról volt szó. Roland ennyiről beszélt és Edgar már kiszámította, hogy ebből a fele, tehát ép-

pen huszonötezer jut majd rá. És most ez leolvad egyszerre harminc, illetve rá nézve tizenöt ezerre!

Edgar úgy érezte magát, mint akit be akarnak csapni. Olyan magasra felhuzta a szemöldökét, hogy a meglepetés szemmel láthatólag rajzolódott az arcára és majdnem elárulta magát azzal, hogy túlságos érdeklődéssel ismételte a kérdést.

— Úgy? Harmincezer dollárt hagyott a megboldogult?

Szerencsére az özvegy nem lehetett valami jó pszichológus, mert nem vett észre semmit és egész természetesnek tartotta az ezredes érdeklődését. Tehát nyugodtan felelt a kérdésre, mely szervesen kapcsolódott az előbb elkezdett közgazdasági témába.

— Igen, harmincezer dollárt hagyott hátra, azonkívül volt egy húszezer dolláros életbiztosítása is. Összesen ötvenezer dollár maradt, amit úgy kellett elhelyeznem, hogy a kamataiból megéljek. Tekintve a bizonytalan gazdasági helyzetet, amit ön említett, ezredes, úgy gondoltam, hogy a legjobb, ha állami kötvénybe helyezem. Ez nem hoz sokat, de legalább biztos. Szerencsére az Egyesült Államok kötvényei még soha egy centet sem veszítettek értékükből, hanem valami csekélységgel még mindig a névértéken felül állnak. Amerika nem csapja be a polgárait. A bankok részvényei és minden más, amit a tőzsdén jegyeznek, lehet bizonytalan, elveszítheti az értékét, de az állami kötvények,

amíg az Egyesült Államok áll, száz százalékot érnek. Ön nem hisz ebben, Burton ezredes?

— Csakis ebben lehet hinni — felelte Burton ezredes ünnepélyesen — és dícsérnem kell a gondolkozását, asszonyom...

Mrs. Hoggart kipirult ezekre az elismerő szavakra.

— Így hát állami kötvényeket vettem ötven-ezer dollárért — folytatta az özvegy. — Nem kapok ugyan sok kamatot, csak 2000 dollárt egy évre, amiből szűkösen lehet kijönni, különösen azért, mert el kell tartanom belőle az anyámat, aki betegen fekszik egy szanatórium-ban s a fiamat, aki egy internátusban van. De én nagyon beosztom a pénzt...

Burton ezredes elismerően mondta:

— Nagyon örülök, hogy ilyen józan gondolkodású nőt ismertem meg magában, asszonyom. Higyje el, nem tévedett, amikor állami kötvényeket vett, csak vigyázzon, hogy a jövőben is óvatos legyen. Ha minden özvegy ilyen megfontoltan gondolkozna, mint maga, akkor nem fosztanáak ki lelkiismeretlen szélhámosok annyi szerencsétlen özvegyet az országban, akik koldusbotra jutnak aztán. Csak ragaszkodjék az állami papirokhoz, Mrs. Hoggart! Ne engedje magát soha semmi másra rábeszélni. Én magam is nem egy özvegyet ismertem, akiket gaz szélhámosok tönkretettek azáltal, hogy értéktelen papirokat vélettek velük... Ismertem például Michigan államban egy özvegyet, három kis ár-
vával...

Burton ezredes bőséges tapasztalatainak tárából több esetet sorolt fel és intő szavakkal figyelmeztette az özvegyet, hogy mennyire kell vigyáznia. Komolyan beszélt, őszes bajuszát simogatva és a hangja meghatoltan rezgett, mikor azt magyarázta, hogy milyen káros következményekkel járhat gazdasági téren egy meggon-
dolatlan lépés és hogy egy özvegy asszonynak, akinek nincsenek ezen a téren tapasztalatai, mennyire kell vigyázni...

Mrs Hoggart igazán hálás volt az intelmekért és tanácsokért. Ez látszott az arcán és érzett a kézszorításán is, amikor végre Burton ezredes elbúcsúzott. Mindössze egy óra hosszat tartott a látogatás, de ez az óra nagyon tanulságos volt Mrs. Hoggart számára. Egy igazán jó, nemeslelkű úriembert ismert meg Burton ezredesben, akinek a szavára lehet adni...

Az özvegy nem is csodálkozott, mikor Burton ezredes másnap véletlenül megint arra tévedt a háza felé és a szíves invitálásra beljebb került.

Azon sem csodálkozott az özvegy, hogy az ezredes a titkársa nélkül jön hozzá. Elvégre Mrs. Hoggart is asszony volt s a hiúsága könnyen megadhatta a magyarázatot erre: semmi kétség, hogy tetszik az ezredesnek. Az özvegyen meg is látszott, hogy észrevette azt a hatást, amit Burton ezredesre tett és számított a látogatásra, mert másnap már sokkal kacérabban volt öltözve,

mint előző nap. A sötétes ruha helyett világos nyári ruha feszült párnás testére, halványlila se-lyem ruha, mely élénken kidomborította a hul-lámos vonalakat...

Így ült a verandán a hintaszékben másnap, Mrs. Hoggart, mintha csak várta volna az ezre-des, aki — ugyanabban az időben, mint tegnap — valóban megjelent.

Ezúttal nem a szunyogokon kezdődött el a társ-salgás, hanem a virágokon. Burton ezredes dí-csérte az özvegy kertjét, a nagyszirmú gladiolá-skat, melyek a veranda előtt virágoztak, de a vi-rágokról csakhamar átsiklott a kötvényekre és a beszélgetés ott folytatódott, ahol tegnap elhagyták.

Úgy látszott, hogy az ezredes soká gondolko-zott este a tegnapi beszélgetésen és arra a me-ggyőződésre jutott, hogy tehetne valamit az ö-zvegy érdekében.

— Gondolkoztam azon, amit legnap beszél-tünk, — mondta Burton ezredes — és eszembe jutott valami. Most sem mondhatok persze mást, asszonyom, mint hogy ragaszkodjék az ál-lami kötvényekhez. Csakhogy állami kötvény és állami kötvény között is van különbség. Ott vannak például a Liberty Bondok, azok az ál-lami kötvények, melyek négy százalékot jöve-delmeznek s amelyekről mindenki tud s amit ön is vett. Viszont igen kevesen tudnak a Potters-son Patent Company kötvényeiről. A Potterson Patent Company rendelkezik azok fölött a sza-badalmak fölött, amelyek segítségével a kincs-tár a dollárbankjegyeket nyomtatja...

Az özvegy érdeklődve függesztette szemeit az ezredesre. Burton ezredes megsimogatta szépen ápoltt, ősz bajuszát és tekintélyesen folytatta:

— Ezek olyan belső dolgok, amelyekről igazán csak a befentesek tudnak. A Potterson-féle patent azt biztosítja a kormány részére, hogyan kell azokat a finom selyemszálakat keverni a dollár bankjegyekbe, melyek minden más papírtól különbözővé teszik a dollárjegyek papírját s általában, hogy lehet a dollárokat úgy nyomtatni, hogy azokat tökéletesen hamisítani sohasem lehessen. Természetes, hogy a kormány annak idején rögtön megvásárolta ezt a szabadalmat s azt ki nem adja a kezéből. Ezen alapszik a Potterson Patent Company. Az is természetes, hogy a kormány tantiemet fizet a Potterson szabadalom után s így van az, hogy a Potterson Patent Company kötvényei nem négy, hanem tizenkét százalékot jövedelmeznek évenként. Érti ezt, asszonyom?

— Értem, Colonel, értem — bólintott felcsillanó szemmel Mrs. Hoggart — csak folytassa...

Burton ezredes nem is kérte magát, hanem tovább mesélt:

— A Potterson Patent Company kötvénye az egyetlen papír, mely éppen olyan holtbiztos befektetés, mint akármelyik állami kötvény, mert tulajdonképpen ezt is az Egyesült Államok fedezi a maga vagyonával. Könnyen elképzelheti ezek után, asszonyom, hogy nincs is forgalomban. Akinek Potterson-féle kötvénye van, az ra-

gaszkodik hozzá, mint egy bélyeg a levélborítékhoz...

Az özvegy édesdeden felnevetett a viccen. A komoly Burton ezredes igazán jó hangulatban lehetett, hogy ilyen szellemesség jutott az eszébe és az özvegy kötelességének tartotta, hogy széles mosollyal honorálja.

— Folytassa, folytassa...

— Mondom, akinek ilyen kötvénye van, az ragaszkodik hozzá. Azt is elgondolhatja, asszonyom, hogy ezek a kötvények csupa befolyásos ember kezében vannak, olyanokéban, akik közel ülnek a husos fazékhoz. Sajnos, ezek a kötvények egyáltalában nem kaphatók...

Az ezredes itt mély lélegzetet vett és szünetet tartott. Az özvegy arcára felhő borult. A tekintete értetlenül, szinte szemrehányóan meredt Burton ezredesre, mintha azt kérdezte volna tőle:

— Hát akkor minek mondta el az egészet? Mit bolondítja az embert?

Burton ezredes nem felelt semmit erre a néma, szemrehányó tekintetre, mert a fekete szobalány lépett be a szobába. A teát hozta. Burton ezredes megnedvesítette az ajkát egy kis teával, megvárta, amíg a szobalány kimegy, aztán ösztönszerűen halkabbra fogva a hangját, így szólt:

Rendes körülmények között nincs rá mód, hogy olyasvalaki, aki nincs bent a klikkben, Potterson-kötvényeket vásárolhasson. De mostanában rendkívüli idők vannak. Mostanában

megiörténik, hogy még a legelőkelőbb embereknek is szükségük van készpénzre. A törvény rendelkezései értelmében a négyszázalékos állami kötvények úgyszólván készpénzt jelentenek, ellenben a törvény nem kötelezi a magánbankokat, hogy a Potterson-kötvényekre a legmagasabb költséget nyujtsák.

Burton ezredes hangja még suttogóbbra halkult.

— Bevallom, — mondta az özvegynek bizalmasan — hogy a napokban nem csak azért voltam Miami-ban, hogy a Grand Steeple Chasen a lovamat futtassam, hanem azért is, mert egy tárátom, Clayton szenátor, kérte a segítségemet. Clayton szenátor ugyanis kutyaszorítóba került, sürgősen szüksége van készpénzre s így kénytelen megválni az értékpapírjaitól, amelyek között 500 darab 100 dolláros Potterson-féle kötvény is van, ami éppen 50.000 dollárt tesz ki. A szenátor boldogan elcserélné ezeket ugyanannyi értékű olyan állami kötvényre, amilyen az ön birtokában van, hogy napok alatt készpénzhez juthasson. Így senki se veszít az üzleten, viszont önnek, asszonyom ezután évi kétezer dollár kamatot helyett évi hatezer dollár kamatot fizetne az állam, tehát éppen háromszor annyi jövedelme lenne, mint eddig. Ezért gondoltam önre, asszonyom...

Mrs. Hoggartnak csillogtak a szemei.

— Nagyon kedves, hogy rámgondolt, Colonel. Igazán hálásan köszönöm. Ne higgye, hogy pénzsóvár vagyok. Tulajdonképpen szerényen élek!

és kijövők a mostani jövedelmemből is. De anynyi kedves dolog van az életben, amiről le kell mondanom, mert ilyen szűkre szabott jövedelemből élek. Például a jótékonyág. Olyan keveset áldozhatok jótékonyásra, hogy fáj a szívem. Sokszor szinte szégyelem magam, hogy olyan keveset jövedelmező, biztos befektetésbe helyeztem el pénzemet, ami csak annyit nyújt, hogy megélek belőle, az anyámat gyógyíttathatom és a fiamat neveltethetem. Természetesen, ha háromszor annyi jövedelmem volna, mint most, akkor módomban volna másokon is segíteni...

Burton ezredes felemelkedett a székrétől.

— Asszonyom — mondta megreszelve a torokát, mint aki meghatottságát fojtja el, ön igazán nemes lélek... Az önnel való találkozás visszaadta nekem a bátorságot és a hitet a jövőben. Most már örülök, hogy bizalmamba vontam és ígérem, hogy meg fogom önnek szerezni a Potterson Patent Company részvényeit. Sajnos, a dolog azért nem fog olyan gyorsan menni, mint gondolja...

Az özvegy meglepetten, szinte ijedten nézett fel az ezredesre.

— Nem megy gyorsan? Mért, akadály van?

— Clayton szenátor tudvalevőleg Miami-ban van. Írnom kell neki és meg kell magyaráznom a helyzetet. Meg fogom írni neki, hogy küldje el az 500 darab Potterson-kötvényt, hogy átadhassam önnek. Remélem, hogy a szenátor nem gondolja meg a dolgot időközben. Azt hiszem,

eltart egy hétig, amíg sikerül az ügyet lebonyolítani...

— Egy hétig? — rebegte csalódott arccal Mrs. Hoggart.

Burton ezredes bátorítólag mosolygott.

— Well, négy-öt napig mindenesetre...

*

...Nem tartott öt napig sem. A második nap már megérkezett Clayton szenátor kötvényekkel bélelt levele Miamiból. Ennek a gyorsaságnak a titka az volt, hogy Roland, illetve Burton ezredes titkára, Mr. Stanford már napokkal előbb leutazott Miamiba s onnan segített a műveletek irányításában.

Rolandnak azért kellett leutazni Miamiba, hogy ott a Potterson Patent Company kötvényeit kinyomattassa, miután Rivingtonban nem volt erre alkalmas nyomda, meg aztán nem is lett volna tanácsos ilyesmit egy kisvárosban megcsinálni, ahol a szomszédok mindent tudnak egymásról.

Nem lehet éppen azt mondani, hogy a Potterson Patent Company egészen légből kapott vállalat lett volna és sohasem létezett. Valamikor csakugyan volt egy ilyen nevű társaság, melynek vagyona egy szabadalom volt. Az persze tisztára Burton ezredes agyában született meg, hogy a Potterson Patent Company a dollár bankjegyek nyomtatási szabadalmát bírja. A Potterson Companynak — amíg létezett —

semmi köze sem volt a dollárok nyomtatásához, mert csupán köpőcsészéket gyártott a Potterson szabadalom alapján, de a szabadalmazott köpőcsészékből is csak kevés került forgalomba. Az egész vállalat inkább csak arra alakult, hogy részvényeit a gyanutlan közönség nyakába sózák. Meg is szűnt a Potterson Patent Company, feloszlott egészen, amikor a tőzsdén elmúltak a jó idők.

Burton ezredes és a titkára nagyon sajnálták, hogy nem maradt náluk pár száz darab a részvényekből. Akkor megtakaríthatták volna a nyomtatási költséget. Így azonban Mr. Stanfordnak le kellett utazni Miamiba és kinyomatni a színes papírosokat, hogy az özvegynek mégis adhassanak valamit az 50.000 dollárjáért cserébe.

Ezért találta ki Burton ezredes az egész mesét Clayton szenátorról. Másrésről az is igaz, hogy a mese nagyon jól hangzott és kitűnő hatást tett Mrs. Hoggartra.

Burton ezredes másnap jólelkűen közölte az özvegygel, hogy gyorsabb módját találta az elintézésnek. Nem írt levelet a szenátornak, hanem telefonon beszélt vele és rábírta, hogy azonnal adja postára a Potterson Patent Company kötvényeit. Ez igaz is volt, amennyiben az ezredes csakugyan telefonált Miamiba a cimborájának és értesítette, hogy az ügy teljesen megérett a lebonyolításra. Roland erre feladta postán a kötvényeket.

Burton ezredes másnap ragyogó arccal állt

írt be Mrs. Hoggarthhoz. Az özvegy azonnal le-
olvasta a férfi arcáról, hogy jó hírt hozott. Csaka-
nyan, az ezredes kezében ott volt egy felbon-
tatlan ajánlott levél.

— Most kaptam — magyarázta az özvegynak
— még fel sem bontottam. Tessék, nézze meg...

Mrs. Hoggart maga bontotta fel a levelet. Öt
darab gyönyörű okmány volt benne, sárga és
zöld círádás értékpapír-féle, melyek mindegyike
azt bizonyította, hogy száz darab Potterson Pa-
tent Company részvényt ér, vagyis az öt kötvény
mindegyike tízezer dollárt, összesen pedig öt-
venezeret. Egy levél is volt a kötvények mellett.

Dear Colonel Burton,

*igazán sajnálom, hogy meg kell válnom ezek-
től az értékes Potterson Patent Company köt-
vényektől és nem is tenném, ha a szükség nem
kényszerítene rá. Mindenesetre köszönöm a
fáradságát és remélem, hogy alkalmam lesz
meghálálni. Ha bármiféle politikai szívességre
lesz szüksége a jövőben, kedves ezredes, öröm-
mel...*

Az özvegy nem is olvasta tovább, csak az alá-
írásra tévedt a szeme.

„Clayton szenátor.”

— Rendben van — nyújtotta vissza az iratokat
megnyugodva Mrs. Hoggart, majd szinte mohón
tette hozzá — akár rögtön le is mehetünk a
bankba, ahol az állami kötvényeim vannak és
lebonyolíthatjuk a dolgot.

Később azt kérdezte gyanúlanul az özvegy:
— Ohajtja talán az 50.000 dollárt készpénzben, ezredes úr?

Burton ezredes elmosolyodott boldogságában a kérdésen és hirtelenében majdnem azt felelte rá, hogy igen. De a következő pillanathan már rájött, hogy ez nagy bolondság lett volna. Hiszen az özvegy kezében levő kötvények készpénzt érnek amúgy is, ha pedig ott helyben beváltatja a kis vidéki bankban, esetleg komplikációk merülnek fel. Talán nem akad hirtelenében annyi készpénz a bankban, késedelem keletkezik, valamelyik tisztviselő megszimatolja a csalást...

Nem, nem, jobb minél gyorsabban, simábban, egyszerűbben lebonyolítani a dolgot. Tehát nyugodtan és fölényesen felelte:

— Fölsleges fárasztania magát, asszonyom. Bízva a készpénzre való beváltást Clayton szenátorra...

— Helyes — felelte Mrs. Hoggart — akkor hát menjünk a bankba. Azonnal készen vagyok, csak kalapot veszek fel.

Bement a másik szobába. Burton ezredes szivarra gyújtott, hogy izgatottságát leplezze. Amíg ott várakozott a másik szobában, minden perc egy örökkévalóságnak tűnt fel előtte. Ezek a döntő percek...! Csak ne jöjjön közbe valami!

Például, hogy valaki telefonál, az özvegynék valami más dolga akad, közben bezárják a bankot és elhalasztódik az ügy másnapra. Egy nap alatt pedig sok minden kiderülhet...

De már jött is vissza az özvegy a másik szo-

bából kalappal a fején, amelyet fiatalosan igazított féloldalt a fülére. Közben pedig kacéran mosolygott, szinte provokálóan, úgy, hogy Burton ezredes megjegyezte:

— Asszonyom, mért nem viselte eddig ezt a kalapot? Kitűnően áll.

Burton ezredesnek mindenhez lett volna inkább kedve e pillanatban, mint bókolni. De ez látszott a legcélrányosabbnak, hogy a feszültséget levezesse és úgy a saját, mint az özvegy figyelmét elterelje az elkövetkezendő eseményekről.

Kiértek az utcára. Tíz pernyi séta volt a bankig, de Burton ezredes előtt úgy tűnt fel, mintha több kilométert kellett volna bejárniok. Körülnézett, de taxit sehol sem látott a közelben. Különben sem lett volna tanácsos elárulni az özvegy előtt, hogy sietősnek tartja a dolgot...

Végre odaértek a bankhoz.

Rendes körülmények között Burton ezredes nem szívesen intézett el ilyen ügyeket nyilvános helyen, vagy éppen egy bankban. Arra való az otthon, a magánlakás szentélye, hogy az ilyeneket ott intézzék el.

De ebben az esetben érezte, hogy nincs mitől félnie! Egy ilyen kis vidéki bankban nem leselkedik rá különösebb veszély...

Valóban, a kis rivingtoni bank belsejében olyan unalmas csend terpeszkedett, mintha csak aludni járnának oda az emberek. Egyetlen ember álldogált a pénztáráblak előtt, egy másik pedig a fal melletti íróasztalnál motoszkált.

Ellenben az egyik padon ott ült vidáman és élénken, frissen ragyogó panamakalapjában Ronald, vagyis Mr. Stanford, az ezredes titkárja.

Nyájasan üdvözölte az özvegyet, aki nem is csodálkozott rajta, hogy a titkárt ott látja. Valószínűleg a gazdája értesítette a tranzakcióról és hívta oda a bankba, hogy ott találkozzanak...

A valóság az volt, hogy Burton ezredes nem hívta fiatal barátját, hanem az maga érkezett meg a kora reggeli vonattal Miamiból, hogy jelen legyen az ügy végső lebonyolításánál. Igaz ugyan, hogy a legenda szerint létezik valami, amit zsitánybecsületnek hívnak, de azért Ronald mégsem kockáztathatta, hogy öreg barátja esetleg kísértésbe essék és ismeretlen helyre távozzék az egész zsákmánnyal...

Mrs. Hoggart kötvényei egy safe-ben voltak, a bank pánccélttermében. Ennek bejáratát egy korlát választotta el a bank többi részétől. A korlát mögött egy nyulánk, sötétszemű fiatal hölgy ült, akit az özvegy nyájas mosollyal Miss Shirley-nek szólított.

Miss Shirley azonnal és készségesen állott az özvegy rendelkezésére. Bement vele a pánccélttermbe, ahonnan nemsokára mindketten visszatértek. Mrs. Hoggart kezében egy nagy barna boríték volt.

Az özvegy átnyújtotta a barna borítékot Burton ezredesnek.

— Tessék megnézni, hogy rendben van-e ez?

Persze, hogy rendben volt. De azért az ezredes mégis megnézte, komolyan és üzletszerűen,

mégis könnyedén, mint olyan ember, aki hozzá-
szokott, hogy százezrek, sőt milliók forduljanak
meg a kezén. A boríték belsejében egy kincstári
kötvény volt, mely bizonyította, hogy Mrs. Hog-
gart 50.000 dollár értékű Liberty Bond tulajdo-
nosa.

— Helyes — mondta az özvegynek Burton ez-
redes — tessék csak itt hátul aláírni s akkor a
szénátor majd bárhol beválthatja...

— Igen — mondta Mrs. Hoggart és megindult,
hogy a kincstári kötvényt aláírja. De ekkor egy
ajtó nyílt ki a közelben, melyre nagy betűkkel
volt ráírva „Igazgató“ és egy vaskos férfi jött ki
rajta. Az igazgató valami iratot tartott a kezében
és egy hivatalnok felé igyekezett. Az özvegy
azonban megállította:

— Igazgató úr, bemutatom önnek Burton ez-
redes... — Lambert igazgató... Burton ezredes.

Lambert igazgató kezet fogott Burton ezredes-
sel és azt mondta, hogy nagyon örül a szerencsé-
nek. Burton ezredes is azt mondta, de magában
nem azt gondolta. Mi az ördögnek kellett ide-
hívni az igazgatót? Még megsejti, hogy miről van
itt szó, hogy miféle üzletet kötnek itt, hogy mi-
lyen gyalázatos csalást követnek el az orra előtt!

De Lambert igazgatón egyáltalában nem lát-
szott, hogy olyan éleseszü lenne és hogy bármi-
féle gyanú támadna benne. Húsos arcában apró
szemek ültek és a kezében levő irattal legyezte
magát, amíg néhány udvarias szót váltott az ez-
redessel. Persze az időjárásról volt szó, a hirte-
len beállt nagy melegről.

Burton ezredes teljes mértékben helyeselte Lambert igazgató nézeteit az időjárásról, közben azonban oldalt pislantott és a szeme sarkából nagy meglepődéssel látta, hogy Mrs. Hoggart ezalatt félrelépett az egyik íróasztalhoz és aláírta az 50.000 dolláros állami kötvényt, aztán visszatette a borítékba.

Az özvegy ekkor visszajött, kezében a borítékkal és átnyújtotta az ezredesnek, aki viszont előhúzta a zsebéből a borítékot, amelyben a Potterson Patent Company kötvényei voltak és átadta az özvegynek.

Mrs. Hoggart azonban ekkor megint olyan csendi dolgot csinált, amit igazán nem kellett volna. Odafordult Lambert igazgatóhoz és büszkélkedve mondta:

— Mi most egy nagyszabású üzletet bonyolítottunk le Burton ezredessel...

Ezt igazán nem kellett volna mondania. Burton ezredes hátán hideg ijedtség futott át. Az öreg vigye el, most az igazgató mindjárt érdeklődni kezd.

De Lambert igazgató semmi kedvet sem mutatott az érdeklődésre. Túlságosan izzadt ahhoz. Ismét legyezni kezdte magát a kezében levő irattal és udvariasan mondta:

— Nagyon szép. Ebben a melegben még kis szabású üzletet is nehéz csinálni...

A dolog sikerült.

Mrs. Hoggart 50.000 dollárja Burton ezredes zsebében volt. Roland felemelkedett a padról, ahonnan a jelenetet figyelte. Most már nincs más

hátra, mint elbúcsúzni az özvegytől, gyorsan elutazni a városból és a legközelebbi nagyvárosban beváltani az 50.000 dollárt...

Odalépett az özvegyhez, hogy a maga részéről is elbúcsúzzék tőle. De ekkor furcsa dolog történt. Mrs. Hoggart nem fogadta el Roland feléje nyújtott kezét, mintha nem is vette volna észre, hanem mereven nézve az ezredesre, egy furcsa megjegyzést tett.

— Én Carbondalen születtem, — mondta lassan — de volt egy nagynéném, aki ott született, ahol Burton ezredes, Clairvillen...

— Mi akar ez lenni? — gondolta magában megrökönyödve Roland — mit akar ez a nő mondani ezzel...?

Burton ezredes sem értette meg mindjárt az összefüggést. De azt mindketten látták, hogy ezekre a szavakra, mintha csak valami jeladás lett volna, egyszerre az egész bank átváltozott. Az az ember, aki az előbb a pénztárablaknál ácsorgott, meg az a másik, aki a fal melletti íróasztalnál piszmogott, feléjük nézett és mindkeikő ki-egyenesedett. Nem volt ugyan egyenruha rajtuk, de a magatartásukon, ahogy szilárdan közeledtek, látszott, hogy hivatalos minőségben vannak itt.

Az özvegy pedig, Roland és Burton ezredes felé fordulva, nyugodtan mondta, mintha csak egy társaságban kellene egy félreértett helyzetet magyaráznia:

— Mr. Lambert a postaügyi rendőrség főfelügyelője. Azt bizonyára ön is tudja, Burton ez-

redes, hogy a posta útján elküldött csalást Amerikában rendkívül szigorúan büntetik s minthogy ezek a Potterson-féle kötvények, amelyek a papírt sem érik meg, amire nyomtatva vannak, postán érkeztek Rivingtonba, ezért maguk fejenként mintegy öt évet fognak kapni.

— De kérem... — mondta Burton ezredes és felemelte a kezét, hogy egy előkelő gesztussal tiltakozzék az abszurd vád ellen. De nem tudta felemelni a kezét, mert Lambert főfelügyelő ott állt mellette és úgy fogta meg a karját, mintha egy vasbilincset szorítottak volna rá.

Mrs. Hoggart pedig nyugodtan, de könnyörtelesen folytatta.

— Nem érzek semmi sajnálatot, sem könyörületet maguk iránt, akik ilyen nehéz időkben özvegyeket fosztanak ki és árvákat tesznek szerencsétlenné egész életükre. De adok maguknak egy jó tanácsot. Ha máskor egy nőt akarnak becsapni, keressenek egy másik nőt, aki segít maguknak. Egy nő rögtön megmondta volna maguknak, hogy nem használhatják csaleteknek azt a retikült, ami hetek óta egy kisváros legelőkelőbb divatüzletének a kirakatában díszelgett. Rögtön megismertem, hogy a Stuart üzletéből került ki. Azt hiszik, én nem járok a főtéren? Azt a piros s fekete gyöngyökből készült retikült ötvenszer is megcsodáltam, fájt is rá a szívem, csak sajnáltam rá a pénzt. Álmomban is megismertem volna. Aztán egyszerre ott van mellettem a padon!... Bele is néztem a retikülbe s láttam, hogy ruzs és puderdoboz van benne, ami még sose volt

használval Miféle nő az, aki képes betenni ruzst és púderdobozt a retiküljébe, anélkül, hogy előbb ki ne próbálná? Ilyen nő nincs! Amikor ezen csodálkozom, jön ez a fiatalember és azt állítja, hogy a retikül Burton ezredesnéé, aki valamikor régen emlékebe kapta. Akkor rögtön sejtettem, hogy itt valami svindli készül. Elmentem Stuart üzletébe, ahol megtudtam, hogy a retikült aznap délelőtti vette meg egy panamakalapos fiatalember, akinek a leírása teljesen ráillett Mr. Stanfordra. Szóltam az esetről a barátaimnak, akik között a rendőrfőnök is szerepel s mind azt tanácsolták, hogy játszam végig a játékot, hadd lássuk, mit akar ez a két svindler itt a városban? Szóval, maguk itt az első naptól kezdve megfigyelés alatt állottak. Azt is tudtuk, mikor ez a fiatalember lement Miamiba, hogy ott csináltassa meg a kötvényeket, sőt a rendőrség ma reggel már arról is értesített telefonon, hogy a titkár úr visszaérkezett Miamiból. Nem tudom, a bíróság milyen irgalmas lesz magukhoz és mennyit fog-nak ülni, de ha kikerülnek és folytatni akarják a mesterségüket, kerüljék el az ilyen kisvárosokat. És máskor vegyenek egy női szakértőt maguk mellé...

Mrs. Hoggart ezzel befejezte a mondókáját.

Mr. Lambert pedig intett a két detektívnek, akik szorosan Edgar és Roland mellé léptek...

*

— Mondhatom, jó kis ötlet volt Rivingtonba jönni — dörögte Burton ezredes a titkárja felé.

Egy szobában ültek. A szoba meglehetősen szűk volt, az ablakok nem nyíltak északra, hanem nyugatra, de arrafelé is csak egy ablak nézett, amelyet vasrács hálózott be kívülről.

A sárgára meszelt, ósdi stílusú megyei börtönben voltak, amelyet a hotel ablakából lehetett látni.

Roland nem felelt semmit Edgar szavaira. Mit is felelhetett volna? Edgarnak igaza volt...

Az egykori apaszínész pedig, mint aki érzi, hogy ezentúl pár évig joga lesz korholni a barátját, tovább zsörtölődött:

— Most aztán itt vagyunk. Megmondtam neked előre, hogy nő nélkül nem lehet...

VÉGE.

„LÉLEKCSERE“

a címe

GÖRÖG LÁSZLÓ

Legújabb regényének, amely a *Világvárosi Regények* kötetkező számában jelenik meg. A véletlenek megdöbbentő játéka találkozik ebben a regényben egy sötét bűnműgy realitásával, egy napsugaras szerelmet sötétítenek el az alvilági árnyak, míg a szellemes, váratlan fordulatok meg nem hozzák a megoldást.

227. SZ. KERESZTREJTVÉNY

VIZSZINTES:

1. Jókai egy ismert elbeszélése kezdődik így
7. Vitamin-tápszer
8. A német köztársaság első elnöke (fonet.)
11. Egynéhány
14. Éneklő hangok
15. Hirtelen kihúzó
16. Útszakasz
18. Francia női név («szép»)
19. Falusi műkedvelő előadásban hallható felkiáltás
20. Kairó közepe
21. Jancsó Benedek monogramja
22. Felkiáltószó
23. Római 600-as
24. Nem ez
26. Lengyel Menyhért monogramja
28. Télen hull
30. Rövidítés amerikai hősök neve előtt
31. Elvégző, végrehajtó
34. Hun király
35. Vezérelvek
36. Zenei együttes
37. Nem én, nem te,
38. A Szunda-szigetek egyike
40. Felakaszt
41. Fehérnemű része (jj = j)

FÜGGŐLEGES:

1. Lucifer szavai Az ember tragédiájában
2. A gondolatolvasás, gondolatátvitel és távolbalítás jelenségeit kutatja
3. Járat mássalhangzói
4. Dátumrag
5. Én, ...
6. Máté evangéliumából származó szállóige
9. Csehszlovák cipőgyáros
10. Kifogy
12. A lakás része
13. Lélek latin szóval
17. Homok
18. Egyforma betűk
25. Madzag
27. Nagy amerikai filmvállalat. Párizsban a földalatti villamost hívják így
29. Egy — angolul
30. Könyvmatos féléhivatalos (Magyar Országos Tudósító)
32. Csont — németül
33. Kötetek — latinul (tornus — kötet)
39. Anna angol változata
40. Fájdalmas felkiáltás
42. A gallium vegyjele

A 226. SZ. KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

- Vizszintes:** 1. Az ész hibázik, a fejecské kong, 10. Milo, 11. Aratók, 12. Ütemes, 13. Bika, 14. Vala, 15. Ak, 17. Rof, 18. Blamag, 19. Semmi, 22. Zs, 23. Skicc, 25. Be, 26. EEE, 27. Adó, 28. Dac, 29. TT, 30. Ecole, 32. KS, 34. A csók, 36. Ehezett, 39. Lot, 40. Ke, 41. Erek, 43. Tett, 45. Torino, 46. Ekezet, 48. Renn.
- Függőleges:** 1. A művészet féltékeny feleség, 2. Zita, 3. Eljem, 4. Soma, 5. Hasal, 6. Ir, 7. Bab, 8. Átirat, 9. Zokog, 16. Karcolat, 18. Bikacsek, 20. Eset, 21. MS, 24. Ido, 25. Bako, 31. EC, 33. Keften, 35. Series, 37. Hócke, 38. Tette, 41. Erre, 42. Enné, 44. TZY, 47. EF.

227. számú keresztrejtvény

1			2	3	4	5	6	E	Ü	T	↓
	■	■	7					■	■	Ö	
8	9	10			■	11		12	13		
14				■		■	15				
16				17	■	18					
19											
	■	20			■	21		■	22		
	■	23		■		■	24	25	■		
26	27	■	28	29	■	30			■		
31		32								33	
34					■	35					
36				■		■	37				
38				39	■	40					
	■	■	41		42			■	■		
O											
↓	→	Γ	V								

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy, vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozs-vári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos, Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bózzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós.

Az utolsó 25 szám a következő:

203. SZEREDI S. GUSZTÁV: Néma közdelem
204. PÉCZELY JÓZSEF: A bűn árnyékában.
205. LELESZY BÉLA: A sárga kantár.
206. ÁKOS MIKLÓS: A hercegnő pizsamája.
207. ASZLÁNYI KÁROLY: A befalazott halál.
208. SZENTGYÖRGYI FERENC: Mit tudjátok ti férfiak!
209. REJTŐ JENŐ: Halálsziget.
210. GÁL IMRE: Rövidzárlat.
211. CSÖNDES GÉZA: Börtön a Dunán.
212. GÖRÖG LÁSZLÓ: Nincs menekvés.
213. GOSZTONYI ÁDÁM: Kaland a tejúton.
214. LELESZY BÉLA: Braga törpéi
215. NÓGRÁDI BÉLA: A frakkos ragadozó.
216. FEKETE OSZKÁR: A rubin nyolcas.
217. SZENTGYÖRGYI FERENC: Egy csók is lehet kegyetlen.
218. GÖRÖG LÁSZLÓ: Vihar a Dunán.
219. CSÖNDES GÉZA: Tavaszí vásár.
220. FORRÓ PÁL: A végrendelet.
221. ÁKOS MIKLÓS: Végzetes éjszaka.
222. BÜKY GYÖRGY: Hétnapos dárídó.
223. LELESZY BÉLA: A győzhetetlen Rod.
224. GÖRÖG LÁSZLÓ és JUHÁSZ LAJOS: Amikor a tolvaj zsarol.
225. FARAGÓ SÁNDOR: Miksa herceg megszületik.
226. IFJ. LOVÁSZY MÁRTON: Megmentelekt!
227. GOSZTONYI ÁDÁM: Nő nélkül nem lehet...

